

DEVRİMCI YOL

SAYI: 18

22 MAYIS 1978

5 TL

1 MAYIS 78
SANLI BİR
MÜCADELE
GÜNÜ OLDU

MALATYA OLAYLARI VE ÇIKARILAN DERSLER

İğdir halkı faşist güçlere teslim olmadı

"Malatya olayları" meydana geledi hemen hemen bir ay oldu. Bu olaylar üzerinde epey yazı yayınlandı, demec verildi, konuşuldu, yorum yapıldı. Malatya provokasyonu faşist güçlerin ülke çapında sirdürdükleri genel kitle pasifikasyonu ve kitle terörünün en uç noktadaki bir parçası olarak gündeme gelmişti. Olayların başlangıcı, gelişmesi, her şey bunun önceden planlandığı ortaya koyuyordu. Dahası, Malatya olayları sadece bir başlangıç olmuştu. Benzeri olaylar, aynı bölgedeki diğer şehirlerde, Maraş'ta, Kars'ta, Elazığ'da ve başka yerlerde devam ettirilmek istendi. Bütün bunların genel bir değerlendirme yapıldığında ve daha önceleri de meydana gelen olaylar (örneğin Dörtüğü olayları) hatırlandığında, senaryonun aynı kalemden çıktığını görmemek için sadece kör olmak gerekirdi.

Faşist güçlerin ülke çapındaki genel kitle pasifikasyonu ve kitle terörünün bir parçası olarak gündeme gelen Malatya provokasyonu özellikle yaşadığımız günlerde yaratılmak istenen kaos ortamına dört dörtlük bir şekilde hizmet edecek tarzda hazırlanmıştı. Pazarcık'ta CHP'li bir şahsa gönderilen ve PTT görevlilerinin elinde patlayan diğer koli de gözönüne alındığında Malatya çevresinde, meydana gelen karışıklıktan daha büyük kapasitenin hedeflenmiş olduğu hemen anlaşılabilir. Alevi-sünni ayrımının kişikürtülmesi noktasından hareket eden bu faşist tehdit programı emekçi halk güçlerinin birbirini kurmasını, kimin kimden yana olduğunun belirsizleşmesini de amaçlıyordu.

Malatya provokasyonu, faşistlerin sahte-karışığını ve halk düşmanı yüzlerini apaçık bir şekilde ortaya koydu. "Hamido"ya gönderilen paket bombanın Kont-gerilla ya da benzeri bir gizli faşist örgüt tarafından hazırlandığı açığa çıktı. Faşist güçler böylelikle, "aleviler, kürtler, komünistler ayaklandı", "sünniler, müstümanları katledecekler" şeklinde demagojik bir propaganda yaparak sünni kitleyi kişikürtmeye, kandurmaya ve kendilerine destek sağlamaya çalıştılar. Gerici ayaklanmaları için emekçi halk güçlerini böylelikle yalana almayla çalıştılar. Bu gerici taktik, özellikle Orta Anadolu'da ve Doğu Anadolu'nun çeşitli yerlerinde faşizmin kitle temeli yaratmak amacıyla kullandıkları bilinir bir taktiktir. Diğer sahte-karışıklığın yanında, faşist güçler halkı aldatılmak için din istismarına baş vurmaya özel bir önem verirler. Değme yobaza taş çıkartacak bir mertebe kılığa giyerek özellikle mezhep ayrıntılarını kişikürtürler. Böylelikle emekçi halkı sahte bir çatışma ile bölmeye ve sünni kesimin bir bölümünü arkalarına almaya çalışırlar. İşte Malatya'da ve diğer yerlerde meydana gelen son olaylar da bu şekilde ve önceden hazırlanmış sünni bir tertibe dayanmaktadır. Galeyanı getirdikleri bilinçsiz kitleleri arkalarına alarak ortalığı karıştırdı, yakıp yıkıma "başarı" oldular. Ama sonuç, faşist güçler bakımından tam bir hezimet oldu. AP'li, MSP'li esnafı bile karşılarına aldılar. Malatya'da tamamen tecrit oldular.

"CİHAD" NASIL BAŞLADI?

17 Nisan günü saat 19:30 sıralarında patlayan bir bombayla Malatya Belediye başkanını "Hamido"nun öldüğü haberi kısa sürede Malatya'nın her yanına yayılmıştı. Patlayan bir bomba, aynı zamanda, gözle görülür bir şekilde tam bir barut fıçısı olan Malatya'da gerici bir ayaklanmanın başlamasına yol açan bir kıvılcımdan başka bir şey olmadı. Bombanın patlamasından önceki son onbeş-yirmi gün içinde Malatya'da peşpeşe imzasız ve sahte bildi-

riyer yayınlanıyordu. Örneğin, devrimcilerin üslubu taklit edilerek kaleme alınan imzasız bir bildiriye "alevi ve Kürt halkları ayaklanmaya ve faşist diktatörlüğü, yani hükümeti yıkmaya" davet ediliyordu. Malatya'da bu ve benzeri bildiriler sistemli şekilde çoğaltılırken, faşistler de imzalı bildirilerinde "din iman elden gidiyor, İslam için silaha sarılmızsın bir gün minarelerde komünist marşları dinleyeceksin" vb. cümlelerle halkı tahrik etmek için olağanüstü bir çabanın içine girmişlerdi. Hamido'nun öldüğü günün gündüzu, CIA ile ilişkisinden sözedilen "Malatya Kültür ve İlim Yayımları Cemiyeti" de dağıttığı bir bildiriyle "Cihad hazır olduğunu" ilan etmişti. Bu bildirilerden sonra, sıra bombanın patlamasına geldi. Ve "Cihad" başladı!

Faşist güçler, kandırıp galeyana getirdikleri bir kısım halkı da yanlarına alıp gelişigüzel saldırmaya başladılar. Bu, henüz dağınık bir saldırdı. Karanlık çoğuğünden, ertesi sabah başlatılacakları asıl saldırdın hazırıklarına giriştiler. Sabahın erken saatleriyle birlikte Malatya'nın altını üstüne getirmeye, ortalığı yakıp yıkıma, yağmalamaya başladılar. Bu durum karşısında emekçi halk güçleri kendilerini savunmaya geçtiler. Polis ve askerî birliklerin faşist saldırganlara karşı kayıtsız duranması ve aslında saldırgan faşistleri korumaktan başka bir amacı olmayan tedbirlerle basırmaları, halk güçlerinin ve devrimcilerin çarşadaki yağmaya, yakıp yıkıma karşı koymasını da engelliyordu.

MALATYA PROVOKASYONU VE SONRASI

Son olaylarla birlikte, faşizm en çıplak yüzüyle Malatya halkının gözünde sergileni. Malatya halkı faşizmin insanlık suçu olduğunu gördü. Faşistlerin kendinden olmayan herkese saldırdığını gördü. Faşistleri geriletmenin ancak devrimci bir anlayışla yükseltilecek aktif bir mücadeleyle mümkün olabileceğini hayatın kendisinden öğrendi. Faşist güçler, devrimcilerin halktan tecritini ve halkın devrimci toparlanmasının dağıtılmasını başaramadılar. Bütün provokasyon girişimleri bu noktada etkisiz kaldı.

Malatya özelinde önemli bir sonuç da, bu faşist saldırdınları, sınıf mücadelesini bir alevi-sünni çatışması çarpıklığına saptırmayı başaramamış olmasıydı. Aksine, alevi ve sünni emekçilerin dayanışmasını çarpıcı örnekleri yaşandı. Alevi-sünni emekçiler, mahallelerinin savunmasında omuz omuzaydılar. Bir sünni yerleşim birimi olan Yeşilyurt halkı faşistlerce kahpece katledilen alevi kökenli üç genci bağına banyordu. Yine Yeşilyurt halkı, suya zehir katılması söylentisi ve ekmeğin sıkıntısı karşısında, alevilerin yoğun olduğu ilerciler mahallelere Yeşilyurt'tan ekmeğin taşıyarak dayanışmasını yeni bir örneğini seçiliyordu. Cemal Gürsel mahallesine 19 Nisan'da Başbakan kesiminden faşistlerin yönettiği bir saldırdın ardından ise sünni kökenli mahalle halkı, muhtarların aracılığıyla alevi kökenli Cemal Gürsel mahallesi halkına başın teklifinde bulununca, Cemal Gürsel halkı alevilik ölçüsüyle değil ilericilik, devrimcilik ölçüsüyle tavr alınması gerektiğini açıkladı. Kendi letrinin aleviler olarak simülere karşı bir düşmanlıklarının olmadığını, ilericiler, devrimciler olarak faşistlere karşı bir mücadele içinde olduklarını ve faşist olmayan insanlar olarak bu mücadelede Başbakan'lıları da yeni olduğunu, hep birlikte faşizme karşı ortak tavr alınması gerektiğini anlattılar. Bir kaç faşist saldırdından dolayı bütün mahalleleri düşman göremediklerini, emekçi halk güçlerine uzanan faşist elleri birlikte kurmak gerektiğini vurguladılar.

Bu arada, zaten Malatya'da varlığı hissedilmeyen CHP de halka ilan edilen bu savaşa büsbütün süküştü, binasının yıkılmasıyla bütünüyle ortada kaktı. Halkımız, CHP'yi, faşist güçlerin Malatya'daki ölümlü programlı saldırdınlarını cinayetlerini "Hamido'nun ölümüyle infiale kapılan halkın haklı tepkisi" olarak değerlendiren Ecevit'in demecinde daha iyi tanıdı. Hamido'nun karşısında seçimleri kaybeden CHP belediye başkan adayını Mehmet Kırçalı ise, faşistlerin açıktan saldırdınları ve halkın savunma çabaları karşısında bile "baş çafınsı yapma, taraftarları baştırma ve böyle davranmak şart" diyerek gericiliğini halka ihanetini "tarafsızlık"la maskeleyeme çalıştı. Halkımız kimin kimden taraf olduğunu da böylece öğrenmiş oldu. Malatya'lılar, CHP'nin bu tavrı ve üzerinde yoğunlaşan savaş derecesindeki faşist basırdınları, halkın kurtuluşunun ancak kendi güçlü kollarıyla olacağını kavramaya başladılar. Kendi öz direniş güçlerini yaratmak zorunda olduklarını anladılar.

Yaşadılar sıcak mücadele, anti-faşist direniş komitelerinin yaratılmasının önemli ve aciliyetli ortaya koydu. Devrimcilerin bu doğrultudaki mahalle çalışmalarının yetersizliği de gözler önüne sardı. Mahalle çalışmalarında, polis provokasyonları karşısında, belirli bir olumlu yanına rağmen faşistlerin saldırdınlarını tam anlamıyla etkisizleştirilmesi, faşist saldırganları aktif bir şekilde puskürtülmesi yeterince başarılamıyordu. Sıcak mücadeleyle daha da kabaran devrimci potansiyel mahallelerdeki kalıcı bir yapılanmaya kanalıze edilemiyordu. Bu gerçekler, varolan anti-faşist potansiyeli, anti-faşist direniş komitelerine örgütleyerek, emekçi yığınları kurtulmaya götürecek proletaryanın bağimsız devrimci hareketinin yaratılması göreviyle bütünleşme konusunda devrimciler bir an önce dağınıklık ve etkisizliklerini giderme, daha sıkı çalışma görevleri yükliyordu.

Malatya halkı devrimcilerle kaynaşarak kendi öz direnişini yükseltmeli, bunu kalıcı ve sistemli biçimde anti-faşist direniş komitelerinde cisimleşmelidir.

İlericiler, devrimciler anti-faşist mücadelelerinde basamak olmak üzere sürekli demokratik mevziler kazanmak için çaba sarfetmeli ve kazanılan mevzileri sıkı bir şekilde korumalıdır.

Vali, emniyet müdürü ve fabrikalardaki, okullardaki, dairelerdeki bütün faşist görevliler, faşist polisler görevlerinden alınmalıdır.

Belediye seçimlerinin bir an önce yapılması sağlanmalıdır.

Malatya halkı, Belediye'yi, ilerciler ve devrimcileri, alevi ve sünniyle bütün emekçi halkın anti-faşist birliğinin ortak ürünü olan bir demokratik meşvriye dönüştürmelidir. Belediye'yi faşistlerden temizlemelidir. Seçimler halkın anti-faşist güçbirliğinin geliştiği bir platform olarak değerlendirilmelidir.

Alevi, sünni, Kürt, Türk, bütün emekçi halk güçleri birlik olmalı faşist yuvaları dağıtmalıdır.

ANTI-FAŞİST DİRENİŞ KOMİTELERİMİZİ ÖRGÜTLEMELERİNİN YOLUNDA İLERİ!

KAHROL SUN FAŞİZM! YAŞASIN MALATYA DİRENİŞİMİZ!

TEK YOL DEVRİM!

Malatya provokasyonundan sonra faşist güçlerin tertip ve saldırdınları doğu illerinde sistemli bir şekilde devam ediyor. Malatya'da alevi-sünni ayrımını körükleyerek gündeme gelen faşist saldırdınları, Kars'ın İğdir ilçesinde bu kez Azeri-Kürt ayrımı ile emekçi halk güçlerini birbirine düşürmeyi hedefledi. Burada da kendi kazdığı kuyuya düşen faşist güçler emekçi halkımızdan hakettikleri cevabı aldılar.

İğdir olayları 20-21 Nisan günlerinde faşistlerin Malatya'daki emeciler benzer bir gerici ayaklanma girişiminde bulunmalarıyla başladı. Bir faşistin öldürülmesini bahane eden faşistler ilericilere ait ev ve işyerlerini ve TÖB-DER binasını tahrip ettiler. Bu olaylar üzerine İğdir'da sokağa çıkma yasağı ilan edildi ve askerî birlikler ilçeyi kordon altına aldı. Faşistlerin bu saldırdınlarına bir şey yapılmazken emekçi halk güçleri üzerinde yoğun bir baskı ve terör uygulamasına girişildi.

3 Mayıs'ta askerî birliklerin ilçeden çekilmesi üzerine faşistler ilericiler benzeri öğrencilere saldırdılar ve Ülkü Ocaklarında toplanarak yeni bir katliam girişimi için hazırlığa başladılar.

Ama bu kez faşistler evdeki hesabın çarşısına uymadığını gördüler! İğdir halkı ve köylerden akın akın gelen yoksul köylüler çarşıda toplanarak evlatlarının faşistler tarafından katledilmesine izin vermeyeceklerini gösterdiler. İğdir sokakları emekçi halk güçlerinin Kürte ve Türckce haykırışı anti-faşist sloganları inledi. Faşistler korku ve panik içinde inlerine çekilmek zorunda kaldılar. Halkın demir yumruğunun beyinlerine nasıldığını ve daha da incecğini gördüler. Faşistlerin mevzilerini yuvaları tahrip edildi ve faşistler cezalandırıldı.

Emekçi halk güçlerinin yükselen mücadelesi karşısında telaşa kapılan hakim sınıfın tankları ve zirhlı birliklerini tekrar İğdir'a doldurdular. İğdir'da sokağa çıkma yasağı kondu ve ilçeye giriş çıkış yasaklandı.

Burada şunu da belirtelim ki bu tür "tedbir"ler sadece İğdir'da uygulanmış değildir. Askerî birliklerin müdahalesi, sokağa çıkma yasağı uygulaması sadece İğdir'da gündeme gelmedi. Olgarşi, son günlerde bu uygulamaları Kürdistan'ın çeşitli yerlerinde sistemli bir şekilde ortaya koyuyor. Malatya'da, K.Maraş'ta, Kars'ta ve başka yerlerde faşist saldırdınları ve provokasyonlarının planlı bir şekilde geliştirilmesi ile oligarşinin "hassas bölgeler" adı altında gündeme getirdiği özel baskı tedbirleri atbaşı gidiyor. Bu baskılar azizler Kürt ulusu üzerindeki milli zulmü bir kat daha artırmayı ve emekçi halk güçlerinin mücadelesini kanlı bir şekilde bastırmayı amaçlıyor. Kürt emekçileri üzerinde alevi bir provokasyon tezgahlanıyor.

Devrimciler ve tüm halk güçleri Kürdistan'daki sokağa çıkma yasağı, şehirlere giriş çıkış yasağı gibi faşist tedbirleri, milli zulme karşı seslerini yükseltmelidir. Fırlı bir sığınönetim uygulayan askerî birliklerin şehirlere işgaline karşı çıkmalıdır.

KURDISTAN'DA MİLLİ ZULME SON!

TÜM HALK GÜÇLERİ BİR OLSUN, FAŞİSTLER KAHROLSUN!

YAŞASIN İGDIR HALKININ DİRENİŞİ!

ZAMLARA, HAYAT PAHALILIGINA VE FAŞİST BASKILARA KARŞI MÜCADELE GÜNDEMDEDİR

Ecevit hükümeti, işbaşına geldiği gündün bu yana, tekelci burjuvazinin çıkarları doğrultusunda bir siyasî yönetimtedir. Mevcut düzenin çıkmazlarını yaratmış sorunları çözmek için gündeme getirdiği tedbirler, kimi zaman bazı tekelcilerin günlük çıkarları ile çelişir bir yönünü düşürsün da, onun uygulamasında olduğu program, düzenin bütünüyle tekelci burjuvazinin çıkarları doğrultusunda tamir edilmes; bu tamiratın faturasının ise emekçi halka ödetilmesinden başka bir anlama gelmemektedir. Derin çıkmazlar içindeki düzenin tamir edilmesi sürecinde bazı "işveren"lerin de birazcık canının yanması ve bu yüzden büyük günütüleri çıkarmaları bu temel gerçeği değiştirmez.

Hükümet bu siyasî doğrultusunda arka arkaya yeni zamlar ve yeni vergi düzenlemeleri gündeme getirmektedir. Gerek zamlar, gerekse vergiler temel olarak geniş emekçi halk yığınlarına ağır yükler getirmektedir.

Bu vergilerin ve zamların, sözde "yüksek gelir gruplarına yükleneyeceği" şeklindeki açıklamalar, aldatıcı bir görünümden başka birşey değildir. Vergi ve zamlarda, işçiyi köylüyü yığınlarına getirilen ağır yüklerin yanısıra, ağırlıklı olarak orta sınıflara yönelik bir uygulamaya söz konusudur...

Ecevit'in son haftalarda sık sık ortaya attığı bir başka konu da "toplum sözleşmelerinde yüksek ücret talep edildiği"dir. Ecevit, her gün daha bir artan hayat pahalılığının girdabındaki işçilerden "bugünkü darboğazda devleti kurtarmak" için hükümeti yardımcı olmaları ve yüksek ücret talep etmemelerini istemektedir. İşçilerden, tekelci burjuvazinin üretim düzeninin rasyonelzyasyonu gerçekleştirmek için acımasız bir sömürüye katılmalarını istemektedir.

Emekçi halkımız artık bu somut "istekler"de, "düzen değişikliği, halk iktidarı" şiar ile ortaya atılan sahte umutların gerçekte ne anlama geldiğini daha iyi görmektedir. İşçiler, köylüler, tüm çalışanlar, ücretleri kısmaya, ücretlerini emekçi halkı dahi de artırmaya yönelik uygulamalara ve her geçen gün daha peşimleşen olan hayat pahalılığına, zamlara karşı çıkacaklardır, karşı çıkmalıdır. Bu mücadelede devrimciler önemli görevler üstlenmektedir. Devrimciler, mevcut hükümetin gerçek yüzünü teşhirini kendi varlık koşulları olarak saymalıdırlar. "Aman bu hükümeti karşı çıkmayalım, yoksa yeni bir MC gelir" şeklindeki demagojileri geçersiz kılmalıdırlar. Bu anlayışta, devrimci güçler, halka yaşamsal zehir zindan edenlere karşı yükselen mücadeleden en ön saflarında yer alacaklardır.

Ote yandan, hükümet emekçi halkın üzerine yüklediği bu amansız ekonomik yüklerin kaçınılmaz bir ürünü olarak siyasî planda da giderek gerilemektedir. Bazı hükümet yetkilileri, MC bakanlarının ağızıyla konuşmaktadır. "CHP hükümetinin valileri" devrimci güçler üzerinde en yoğun baskıları uygulamaktadırlar. Ankara DEV-GENÇİ kapatılar, POL-DER ve diğer demokratik kitle örgütlerinin de kapatılmasından söz etmektedirler. Gençliğin, öğretmenlerin, memurların demoklemlerinin keyfi tutumlarıyla kapatılmaktadır. Emekçi halk kitlelerinin zaten kısıtlı olan ifade, örgütlenme, eylem hakları daha da kısıtlanmaktadır. Meydana gelen son provokasyonun bahane edilerek Kürt emekçileri üzerinde ağır bir millî zulüm artırılarak devam ettirilmekte, "hassas bölgeler" adı altında yeni baskı yöntemleri yaratılmaktadır. Faşist DGM'ler bu kez CHP hükümetinin elinde "ihtisas mahkemeleri" aldatıncasıyla tekrar gündeme getirilmeye çalışılmaktadır. Kuşkusuz, devrimciler emekçi halk güçlerine karşı olan bu gerici siyasal tedbirlerle de en kararlı bir biçimde karşı koymak durumundadırlar.

EMEKÇİ HALK KİTLELERİNİN EN ÖN SAFLARINDA ZAMLARA, PAHALILIKLA VE SİYASAL BASKILARA KARŞI DEVRİMCI MÜCADELE BAYRAĞI-MIZI YÜKSELTİMİZ!

Ecevit hükümetinin ekonomik uygulamaları, halkın cebinden alıp yerli-yabancı tekelcilerin değirmenine su taşıyor

Son bir aydır gazeteleerinin birinci sayfalarında üç konu var: Zamlar, faşist saldırılar ("anarşik olaylar") ve Ecevit'in yurtdışı gezileri. Ecevit bir taraftan Bulgaristan'a bir taraftan Yugoslavya'ya, bir taraftan da Almanya, Avusturya, İngiltere'ye ziyaretler yapıyor. Kıbrıs konusunda Türk tezini anlatıyor, borçların ertelenmesini ve yeni kredi verilmesini istiyor.

Ecevit ne yapmaya çalışıyor? Bütün bu olup bitenler genel planda hangi stratejinin parçaları? Bu strateji Türkiye emekçileri için neler öngörüyor?

Ecevit, tekelci burjuvazinin sorunlarını toplumsal patlamalara yol açmaksızın ve mevcut kaynakları akıllı bir şekilde kullanarak çözmek istiyor. Bu sorunların 1981'e kadar bir ölçüde çözümlenebileceğini, ilköde toplumsal barışın sağlanabileceğini maddi ortamın yaratılabileceğini inanıyor. Bugün (tekelci burjuvazi adına) toplu sözleşmelerde yüksek ücret taleplerine karşı çıkıyorsa, Avrupa'da önderlerin kapılarını açınıdırorsa nedeni budur. Ecevit, S.Demirel gibi günlük çözümler peşinde değildir. Halk kitlelerinin gözünde henüz yıpranmamış olmasından da yararlanarak, emekçi halk kitlelerinin birkaç yıllık kemer sıkması sayesinde toplumsal barışın sağlanabileceği hayali peşindedir.

TEKELCI SERMAYE NE İSTİYOR?

Tekelci sermaye acil olarak toplumsal barış ve döviz istiyor. Döviz sağlanmasın ve aynı zamanda karlarını daha da artırmanın temel aracı olarak da ihracatın artırılmasını, sanayi malları için yeni pazarların bulunmasını talep ediyor. Tekelci sermaye, kendi yaşadığı sorunların niteliğini çok iyi biliyor ve çözüm önerilerini de ciddi çalışmalarla dayandırıp hazırlıyor. Bir süreli yazar ve politikacı, IMF'nin yeşil ışık yakmasından sonra düşünüm barman edenler, tekelci burjuvazi çok daha tutarlı ve sorunun özünü içine çözümler arayan bir tavır alıyor. **Tekelci burjuvazi görürse** bu konuda şöyle diyor:

"Tüm ümitler bir yıldı IMF'nin yeşil ışığına bağlanmıştır, ama Türkiye'nin sorunları yeşil ışıklarla kurtarılamayacak boyutlara ulaşmıştır. Ülkenin kaderini yal-

nca IMF, gibi tek bir yeşil ışığa bağlanmak da iletir için daha pekala faturaları önümüze çıkartabilir. Türkiye'nin en az 10 milyar dolarlık bir ithalat gereği vardır. Bu ithalatı karşılama için en az 8 milyar dolarlık ihracatı gerçekleştirilecek bir üretim yapısının kurulması zorunludur. Türkiye'nin sorunları ithalattan bağımsız sanayi kurmak değil, ekonominin, en az döviz gereğini karşılayabilecek ihracatı yapabilecek sanayi kurmahtır." (Milliyet, 11.5.1978)

Ecevit'in uygulamaya çalıştığı politika budur: Tekelci burjuvazinin ihracata dönük sanayileşmesinin şartlarını yaratmak.

Tekelci burjuvazinin yatırım kredisi ve enerji sorunlarının da bu süreç içinde hal edilmesine çalışacaktır.

Ecevit'in bu konudaki kısa dönemli ilk başansı, tekelci burjuvazinin bu sorunlarını "ülkemin sorunları" olarak emekçi halk yığınlarına sunan derecesine sunması ve emekçi halka karşı aldığı tedbirlerle yaygın tepkilerin gelmesini önleyebilmiş olmasıdır.

ECEVİT NE YAPTI?

Ecevit Hükümeti beş aya yaklaşan çalışmaya süresinde hemen tüm mallara zam yaptı. Ecevit'e umut gözüyle bakanlar Sümerbank başrasından ete, marşarından otobüs ücretine kadar zamlar karşıladı. Tekelci burjuvazi, halkın tepkilerini bir süre bastırarak bir hükümet bulunca, birbiri ardı sıra zam yaptı. Ecevit ise, "MC hükümetinden bir enkaz devraldığını" söyleye söyleye hem kendisini, hem de tekelci burjuvaziyi temiz çıkartmaya çalıştı.

Ecevit hükümeti yeni vergiler getirdi. Ekonominin dışı bağımlı ve çarpık yapısı sonucu sürekli artan faturalara bir de yeni vergilerin yükü eklencek. Ecevit hükümeti, oligarşi dışındaki tüm sınıf ve tabakalara zarar verecek bir vergi tasarısıyla 55 milyar liralık "sıgıya" tasarımları bildirtiyor. Bu 55 milyar liralık "yük" bir kısmı tekelci burjuvazinin sanayileşme sürecinde karşılaştığı sorunların çözümüne harcancaktır. Ve Ecevit Hükümeti bu paranın "memleket sorunlarının halli için harcandığını" söyleyecek.

Ecevit hükümeti, toplu sözleşmelerde fazla zam istenmemesini savundu. Hali Tuncbile bu görüşlerin 12 Mart döneminde görüşleri olduğunu söyledi. Tekelci burjuvazi ucuz işçileri istiyor. Ecevit'in mantığına göre, spekülasyon-vurguncululuğun gelmiş sormayeyi sanayie çekmenin de tüm noktası çalışma barışını sağlamak, sendikaların taleplerini kısmaktır. Vehbi Koç'un, TUSİAD'ın talepleri de buydu. Ve böylece Ecevit artan pahalılıkla yeni vergilerle daha yoksullaştırdığı emekçi yığınların karşısına kemerlerini bir delik daha sıkma talebiyle çıktı. İşçilere verilen zamların köylülere çıkaracağını söyleyerek sermayenin yuzılırdırı uyguladığı taktiği, emekçilerin birbirine düşürme taktiğini kullanmaya kalktı.

Bu zamlar MC döneminde yapılsaydı, bu vergiler MC döneminde getirilseydi, "toplum sözleşmelerinde işçiler fazla şey istiyor" laflarını Süleyman Demirel söyleseydi yerlerinden oynardı. DISK bildirisler yayınlardı. Demokratik örgütlerin toplantılarında ortak eylemler tartışılırdı. Bugün bunların olmaması, yani oligarşi açısından böylesine büyük sorunların çözüm beklendiği bir dönemde buhranın yukunun "başışçıl" yollarla emekçi halkın sırtına yüklenmesi iki açıdan önemlidir: Bir taraftan toplumsal muhalefet pasifize edilmektedir; diğer taraftan "solcu" bilinen Ecevit'in politikalarında genel olarak sol ypratılmaya çalışılmaktadır.

ZINDANLAR BOŞALSIN GENEL AFI!

*** YOZGAT CEZAEVINDEKİ DIRENİŞ BAŞARIYLA SONUÇLANDI**

*** KAYSERİ'DEKİ İSYAN KANLI BİR BİÇİMDE BASTIRILDI**

12 Mayıs günü hem Kayseri, hem de Yozgat cezaevlerinde başlayan isyanlar cezaevlerinde, bozuk-çarpık, insanlık dışı düzeni bütün çıplaklığıyla yeniden en geniş kamuoyunun gözleri önüne serdi.

Bilindiği gibi Adalet Bakanı Mehmet Can'ın yayınladığı genelgeçer, parlamentodaki yeni infaz yasası, cezaevlerindeki insanlık dışı yaşamı ve zulüm düzenini bir ölçüde gidermeye yönelik niteliktedir. Ayrıca Adalet Bakanı cezaevlerini ziyareti sırasında cezaevlerindeki baskılara son verilip bozuklukların giderilmesi konusunda tutukulara bir çok kez söz vermiştir. Ama Bakanlığın genelgeçerinin hayata geçirilmesine, cezaevlerinin mevcut yöneticileri ve "olanakları" engel teşkil etmektedir. Bu durum, bir çok cezaevinde, yasal haklarını kullanmak isteyen tutukulara cezaevleri yöneticileri arasında, şu veya bu ölçüde sirtışmeler ve acımasız bir çok cezaevi olaylarına gebe bir konuma erişmiştir. 12 Mayıs günü Kayseri ve Yozgat cezaevlerinde başlayan isyanların temelinde bu objektif durum yatmaktadır. Kayseri'deki isyan kanlı bir biçimde bastırılmış, sonuçta bir tutuklu öldürülmüş, 16 tutuklu yaralanmıştır.

Yozgat'taki isyanda ise devrimcilerin önderliği söz konusudur. Devrimcilerin önderliğindeki 361 hükümlü ve tutuklu 12 Mayıs devresinde cezaevi mahkemeleri ile tutuklarırdıyan rehlin almışlar ve Adalet Bakanı cezaevine gelip taleplerinin yerine getirilmesine dair söz verinceye kadar direnişin sürecini açıklamışlardır. Direniş eçün günümüzün sonunda Adalet Bakanının cezaevine gelip tutukularla görüşerek kendilerine taleplerinin yerine getirileceğine dair söz vermesi üzerine direniş sona ermiştir. Bir direniş te göstermektedir ki mücadele dışarda olduğu gibi içeride de sürmektedir. Oligarşinin zindanlarını yıkacak olan devrimcilerin mücadelesidir.

CHP hükümetinin yeni baskı tasarılarına karşı direnmeliyiz

Muhalefette iken halka özgürlük vadeden CHP, hükümet olmasının üstünden çok geçmeden yeni baskı tasarılarını gündeme getirdi. Yaptığı zamlar ve diğer ekonomik tedbirlerle halkı daha fazla yoksulluğa iten CHP Hükümeti "anarşisi önlemek" parvanası arkasında getireceği yeni tedbirlerle halkın yükselen mücadelesine ve devrimci hareketi engellemeyi amaçlamaktadır. Bazı demokratik kitle örgütlerinin kapatılması, bazılarının da kapatılması için girişimde bulunulması, "hassas bölgeler" ayrımlıyla Kürt halkının üzerine daha fazla karşı-devrimci terör ve şiddet uygulamaya niyetleri, "ihtisas mahkemeleri" görüntüsü altında DGM'leri yeniden ortaktama girişimi, valilerin MC döneminde olduğu gibi Uşak, Malatya...vs. gibi birçok ilde faşist uygulamaların sürdürmeleri, valilerin yetkilerinin artırılması, polis kadrosunun genişletilmesi bundan başka birşey değildir.

İhtisas mahkemeleri, Adalet Bakanının "Devlet Güvenlik Mahkemeleriyle uzaktan yakından en küçük bir ilgisiz bulunmadığı" iddia etmesine rağmen DGM'lerin başka bir ambalajla sunulmasından başka birşey değildir. Siyasal davaları görülmekle görevlendirilecek mahkemeler "uzman" değil, "siyasal mahkeme" niteliğindedir.

Kurulacak ihtisas mahkemelerinin kadrolarının, Adalet Bakanlığınca düzenlenip Yüksek Hakimler Kurulunca atanması da DGM'leri gibi hükümetlerin siyasî tercihlerinin söz konusu olmasını ve Anayasasının mahkemelerin bağımsızlığı ilkesinin çiğnenmesini getirmektedir.

DGM'leri ezip geçen halkımız, "ihtisas mahkemeleri" gibi anti-demokratik girişimlerin gerçekleştirmesine de izin veremeyecektir.

Tüm yurtsever, demokrat güçler, CHP hükümetinin yeni baskı ve şiddet girişimlerine karşı çıkmalı, direnmelidirler.

TÖB-DER ŞUBE SEÇİMLERİ DEVAM EDİYOR

TÖB-DER ANKARA ŞUBE SEÇİMLERİ DEVRİMCİLERİN ZAFERİ İLE SONUÇLANDI

Bir yıldır Devrimcilerin yönetimi altında olan TÖB-DER Ankara şubesinin 6. olağan kongresi 29 Nisan'da yapıldı. Devrimcilerin tutarlı ve bilinçli çalışmaları karşısında bir varlık gösteremeyen Devrimcilerin "İlerlemeciler", Demokrasi İçin Birlik grubunu çetin pazarlıklardan sonra ittifaka zorlamışlardı. Şube yönetimini ve Devrimci Öğretmen'i ucuz dedikodularla yalan ve iftiralarla yıpratmak isteyen revizyonistler, bütün çabalarına rağmen seçimleri kazanamamışlardır. Seçime katılan gruplar ve aldıkları oyların sayıları şöyledir:

Devrimci Öğretmen, Devrimci Demokratik Birlik, Muhalefet Hareketi İttifakı: 1127

Birlik Dayanışma, Demokrasi İçin Birlik İttifakı: 1046

Demokratik Merkezîyetçiler: 51

Yurtsever Devrimci Öğretmen: 97

Yurtsever Öğretmen: 55

UŞAK VE KIRKLARELİ TÖB-DER ŞUBE SEÇİMLERİ

TÖB-DER Genel Merkezi genel kurulunun bu yıl yapılacak olması şube seçimlerinin önemini artırmaktadır. Devrimci Öğretmen'in genel olarak öğretmenlerin devrim safına kazanma, özel olarak da TÖB-DER'in yönetimine devrimcilerin gelmesi doğrultusundaki mücadelesi Türkiye'nin dört bir yanında sürdürülmektedir. 6 Mayıs'ta yapılan Kırklareli şube seçiminde Devrimci Öğretmen yeniden yönetimi seçilmiştir. Oyların dağılımı şöyledir:

Devrimci Öğretmen: 104

Birlik Dayanışma ve diğer revizyonistler: 6

Anti faşist mücadelenin yoğun olduğu şehirlerden biri olan Uşak'ta da Devrimci Öğretmenler bu mücadelenin içinde onurlu yerlerini almışlardır. TÖB-DER'de doğru devrimci çizgiyi hayata geçiren Uşaklı Devrimci Öğretmenler 13 Mayıs'ta yapılan şube seçimini zaferle sonuçlandırmışlardır.

Devrimci Öğretmen: 161

HS, HK, HY, Sosyal Demokratlar, PİM İttifakı: 111

TÖB-DER KARAPINAR ŞUBESİ SEÇİMLERİNİ DEVRİMCİLER KAZANDI

13 Mayıs günü yapılan Konya-Karapınar TÖB-DER şubesi seçimlerini Devrimci Öğretmen grubunun listesi kazanmıştır.

TÖB-DER İstanbul Şubesi olayları üzerine...

Tuzuk hükümlerine uymadıkları, demokratik kitle örgütlerinin oluşturduğu anti-faşist gücünü sabote ettikleri, üyelerinin parasının hesabını veremedikleri için Genel Merkez tarafından işten el çektiler. Birlik Dayanışma'cı ("İlerlemeci") İstanbul şube yönetim kurulu, bir süre şubeyi işgal etmiş. TÖB-DER'in bölünmenin eşiğine getirmişti.

Mart ayından beri geçici yönetim kurulu tarafından yönetilen TÖB-DER İstanbul şubesi, 13 Mayıs'ta genel kurula gitti. Herşeye rağmen şube yönetimini yeniden ele geçirmek isteyen "İlerlemeciler", divan seçimleri sırasında, kesin sonuçlar belirlenmediği ve usul hakkında tartışmalar sürdüğü halde divan seçimlerini kazandıklarını iddia ederek zorla divana oturmak istemişlerdir. Öğretmen kitlelerinin buna engel olması üzerine sandalye ve sopalarla saldırıya geçen revizyonistlere öğretmenler gereken cevabı vermişlerdir.

"İlerlemeciler'in olay çıkartmaktaki amaçları açıktır. Onlar, seçimleri kazanamayacaklarını, Devrimci Öğretmen'in yönetime seçileceğini anlayınca kongreyi sabote etmişlerdir. Aynı şekilde Devrimci Öğretmen dergisinin 9. sayısında incelenmiş olan TÖB-DER İstanbul şubesi olaylarında, revizyonizm'in benden olmayan örgüt batırın" anlayışının en çirkin örneği görülmüştür. Grup çıkarları uğruna TÖB-DER'i parçalamaktan çekinmeyen Birlik Dayanışma'cıların TÖB-DER'e kurdukları tuzaklar boşa çıkartılacaktır.

Devrimci, İlerci, yurtsever, demokrat öğretmenler! Yeniden yapılacak olan İstanbul şube kongresine en geniş katılımı sağlayalım! Örgüt yıkıcılığına, işgalciliğe karşı güçlerimizi birleştirelim!

YAŞASIN ÖĞRETMENLERİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİ!

ERSOY İŞÇİLERİ OMUZ OMUZA

400 işçinin çalıştığı Ersoy fabrikası 1976 Temmuzunda DISK-TEKSTİL'de örgütlenmeye başlamış, 1977 başında yetkiyi şubesi 1977 Haziranında sözleşme imzalamış bir işyeridir.

MC'nin en azgın olduğu dönemde, devrimci sendikalist hareketin Çukurova'da ve Türkiye çapında yoğun faşist saldırı ve engellemelere uğradığı bir zamanda Ersoy işçileri kararlı mücadeleleriyle faşizmin tüm baskılarına rağmen yetki alıp toplu sözleşme imzalamışlardır.

Bütün revizyonistlerin macera olarak gördüğü, yenilgisini kaçınılmaz kabul ettiği Ersoy işçileri, başarılarını bu kavga çakalarının yüzlerine bir şamar gibi çarpmışlardır.

Onlar tüm işçinin Tekstil'den istifasına rağmen, yetki kararını vermeyen bölge çalışmayı 300 işçiyi başlatmışlardır. Buna rağmen "yetkili sendika Tekstil" diyen bölge kararına, 24 saatte noterden tasdikli 361 imzayla beraber mahkemeye vererek itiraz etmişlerdir. Diğer taraftan işyerinde direniş geçerek Tekstil'in aidatlarını kestirmedikleri gibi, işverene bütün işçilerin önünde "siz hangi sendikaya sansiz biz yetki olmasa da onunla sözleşme yapacağız" dedirtmişlerdir.

Bu koşullarda mahkemenin zorunlu olarak verdiği lade beyanı kararı, (405-0)lık bir oylamayla sonuçlanmıştır. Devrimci hareketin hesap soracağından korkan gericiyer oy kullanmamış veya TEKSTİL'e oy vermiştir.

Bütün örgütlenme dönemi boyunca kısımlardan işçi tarafına seçilen 66 komite üyesi ve bunların seçtiği 22 komite başkanı ile sendika görevlince yürütülen hareket, haftada bir konulan toplantılarla mücadeleyle sürekli canlı tutmuş, demokratik merkezîyetçilik ilkesi hayata geçirmiştir.

Yetkinin alınmasından sonra toplu sözleşme taslağı kısmi işçilerle tartışılmış, son şekli verilmis ondan sonra işverene teslim edilmiştir. Ayrıca toplu sözleşme görüşmelerine girmek üzere 11 kişi belirlenmiş, bu arkadaşlarla görüşmeler yürütülmüştür. Görüşmeler işçiyi yansıtır sıkı alınmış ve görüşmelerin çıkmaza girmesiyle beraber "her nedense merali bozulan işçiler" üretimin düşmesine yol açmıştır.

2.5 aylık dönemde fabrika kapasitesinin ancak 1/3'üyle çalışmıştır. Bu koşullar altında hazırlanan son metin işçi tarafından onaylanmış ve kabul edilmiştir.

Keza örgütlenme döneminde TEKSTİL'e karşı mücadele eden işçilere karşı tavır da işçilerce topluca alınmıştır. Bu hesap soruş işçi arasındaki birliği daha da güçlendirmiş, ayrılık tutumlarının kökünü kurutturmuştur.

Bütün bu olaylar sırasında Ersoy işçileri yoğun baskıya uğramış ama yılmamıştır. İşyerini faşistleştirme çabalarına daha başında kırılmış, işe alınan kopekleri fabrikada barındırılmamıştır. Hareketin prestiji o kadar yükselmiştir ki işletmenin kendi şefleri üretimin işçilere kasten düşürüldüğü yolundaki işverenin "kasıtlı" ihtarı tehlike şahlilik edememişlerdir.

Bütün bu olaylar uzlaşmacı yöneticilerin yenilgisinin kendi siyasatlarının bir sonucu olduğu gerçeğini revizyonistlerin yüzüne çarpmıştır. Onlarbugün 400 kişilik bu işyerinde dış bilemektedirler. Yıkılmasını canı gönülden arz etmektedirler. Ama yıkılan kendileridir.

İki yıldan beri DISK'in bayrağını dalgalandıran Ersoy işçileri DISK'in içerisinde İGD'nin zavalı siyasatından başka mücadele taraftarının da olduğunu ispatlamışlardır. O yüzden Beşer İdrafı ve Emek İplik işçileri de TEKSTİL safına geçmişlerdir. O yüzden Akala işçileri aylarca "Yahya Demirel"e karşı mücadele etmiş ve etmektedirler.

Bugün 100'e yakın işçinin atılması ve bir o kadar faşistin işe alınmasına rağmen, çıkan sayısız fabrika içi ve dışı kavgaya, yaralılara, tutukulara, gün be gün süren polis baskısına rağmen 350 kişilik bu işyerinin direnişi 1 yıldır simmektedir.

İskenderun TEKSTİL işçileri bümektedirler ki kendi güçlü kollarından başka kurtarılan yoktur.

Üreten kendileridir yönetecek olan da kendileri olacaktır.

**Kahrolsun Faşizm!
Yaşasın Mücadelemiz!**

İskenderun'da siyasi iflasının sonuna yaklaşan gruplar arasında meydana gelen ve çok tehlikeli bir ortam yaratan çatışma sonucu bir kişi öldü, yedi kişi yaralandı.

Devrimcilerin "sol gruplar" arasındaki ideolojik mücadeleye zorunluların katılımına konsusundaki ikazlarını tamamen kulak ardı edenler sonunda objektif olarak oligarşinin 5. kolu durumuna düşüldü. Kendi grup çıkarlarını halkın çıkarlarını önüne koyanlar bu tavırlarını bir kez daha gözden geçirmelidirler. Zira böylece durumlar hakim sınıfların müdahalesi açısından çok uygun bir ortam yaratmaktadır. Bu çatışma polise son derece açık bir zemin yarattı ve bundan böyle de yaratacağıdır.

Ülke genelinde yaratılmış olan "maocu bozkurt", "sosyal faşist" saflaşmasının çatışmaya dönmesi İskenderun özelinde şöyle yansıdı: HK yokoluşunun ve sakat görüşlerinin verdiği hırçınlık içerisinde özellikle düşman kardeş İGD'yi hedef aldı, diğer yandan kuyrukçu ve teslimiyetçi çizgileri yüzünden İDÇ'de yetkiyi kaybetmiş bulunan İGD'ileştirilmiş Maden-İş de bu işe bir suçlu ararken "maocu bozkurt"ları hedef aldı. İşte bu koşullarda üç gün üst üste İDÇ trenine bildiri dağıtmaya gelen bu iki siyaset faşistlerin ve gericilerin önünde birbirleriyle çatışmaya girdiler. Sonuçta polis ölü ve yaralıların aynı aynı hastanelere kaldırılması "nezaketini" gösterdi. Hastanede iki gruptan kişiler birbirlerini ihbar ettiler.

Kuşkusuz ki bu siyasetlerin daha sonra devrimcileri gelecek günah çıkartma çabasına girmeleri bir çözüm değildir. Bunu hem kendilerine hem de kitlelere aktardık. Yine olayın ertesi günü HK tarafından devrimcilerin yoğun

olduğu Cumhuriyet Lisesi'nde İGD'nin bomba koyduğu şeklindeki spekülasyonlar da boşa çarklandı.

Bu olay da bir kez daha göstermiştir ki "sol" gruplar arasında gündeme gelen tartışmalar polisin at oynatmasına uygun bir ortam yaratmaktadır. Sonuç ne olursa olsun bu olayların karşılı oligarşi olmaktadır. Özellikle ülkemizde kaygan bir zemin üzerinde siyasal yapan hakim sınıflar böylece bir çatışmayı körüklemeye büyük çıkarlar umarken diğer taraftan böylece çatışmaların yaratıcısı veya bizzat çatışmanın bir parçası olarak kendi gizli örgütlerini aktif olarak kullanabilmektedir. Devrimciler bu konu üzerinde alabildiğine hassas olmalıdırlar. Hiç bir grup, çıkar için, böylece bir provokasyonun tarafı olma hakkına sahip değildir. İskenderun olayı bu nedenle bu türden eğilimleri körükleyenler için somut bir uyarı olmalıdır.

İskenderun'da gelişen devrimci hareket karşısında silinen oportünist ve revizyonistlere karşı da aynı doğru şeyleri savunan devrimciler bunu hayatın içinde gerçekleştirilmişlerdir. Devrimciler İskenderun'da başta İDÇ Karabük Şantiyesi ve Ersoy İplik Fabrikası olmak üzere birçok yerde devrimci mücadeleyi başına ile yürütmüşlerdir.

(Devrimci Yot İSDEMİR ile ilgili olarak bir özel sayı çıkartmaktır.) Biz İskenderun'da devrimciler olarak emperyalizme faşizme ve sakat görüşlere karşı sonuna kadar kararlılıkla savaşaacağız.

**KAHROLSUN FAŞİZM
YAŞASIN MÜCADELEMİZ**

İskenderun'dan Devrimci Yot taraftarları

HEKİMHAN, CİZRE, YENİ ÇELTEK, KIZILAY-ETİMESGUT'TA

GREVLER

İşçilerin aylarca ücret ödenmemesi ve işyerinde birlik ve beraberliği bozmak için başvurulan yolların sonuç vermemesi nihayetinde alınan karar, yöneticilerin güçsüzlüğünün bir ifadesidir.

"Aşkale'i işçinin aç kalması, çevre halkının yakıtız bırakılması ve emekçi halkımızın yakıt ihtiyacının köniklenmesi demek olan bu kararın uygulanmasına müsaade edilemezdi. Ve TKİ'nin üretimin yapılamaması gereğiyle de kapatıldığı Ocakta bugüne kadar üretime devam edildi.

"Şimdiye kadar çalıştırılan ve açık olan Ocak TKİ Yönetim Kurulunun yeni karar ve Enerji Bakanlığının da onayıyla resmen açılmıştır.

"Doğru devrimci sendikal mücadele etrafında kenetlenmiş maden işçilerinin, emekçi halkımızı da cezalandırmak demek olan bu karara karşı direnişleri başariyle ulaştırarak, emekçi halkımızın yakıtı olan ihtiyacı ve Aşkale maden işçisinin bugüne dek çevre halkının çıkarılan doğrultusunda da sürdürüldüğü üretim göz önünde tutulduğunda alınan yeni karar sevindirici olmuştur.

"Aşkale maden işçisinin, işçi sınıfı ve emekçi halkımızın çıkarılan doğrultusunda canı pahasına giriştiği bu tavır bundan sonra da yime kendi sınıf çıkarılan doğrultusunda sürecektir. Ve işyerinde bugüne kadar birlik ve beraberlik içinde sürdürülen çalışma bundan sonra da bu bütünlüğü koruyarak devam edecektir."

DISK'e bağlı Yeraltı Maden-İş Sendikası'nın Malatya Hekimhan'da Bilfer Maden Şirketi'nde sürdürdüğü grev 200 günü aştı. Bilfer patronunun grevi kırmak için baş vurduğu tüm çabalara rağmen grev sürüyor. Hekimhan'ın köylüleri bu mücadelede maden işçilerine maddi ve manevi destek oluyordular. Yeraltı Maden-İş, sonbahardan beri sürdürdüğü bu grevin dışında Cizre-Şirnak'ta asfalt işletmelerinde greve çıktı. Amasya-Çeltek'te Yeniçeltek Kömür İşletmesinde çalışan 1000 işçi adına sürdürülen toplu sözleşme görüşmelerinde de grev karar alındı. Önümüzdeki günlerde burada da greve çıkılması bekleniyor. Yeraltı Maden-İş Sendikası, 200 günü aşan Hekimhan grevi ile ilgili olarak şu açıklamayı yaptı:

"Bilfer Maden Şirketinin Hekimhan işyerlerinde grevimiz 411 arkadaşımızla 200. gününü aştı. Baştan bu yana tüm çağrılarımıza cevap vermeyen, Bölge Çalışma Müdürlüğü'nün düzenlediği toplantılara katılmayan Bilfer patronu tek bir şeyi amaçlamaktadır:

"Hekimhan Maden işçilerini köle gibi çalıştırmak, yıllardır sürdürdüğü amansız soygun ve sömürüyü devam ettirmek."

"Bunun için de, işyerlerine saldırdıkları, parayla satın almaya kadar uzanan grev kınclığı yollarından medet ummuştur. Ama ne var ki, işçi sınıfına, köylülere, halka ihanetli belirlenmelerden başka kendisine destek bulamamış, her seferinde boyunun ölçüsünü almıştır.

"Bilfer patronu bugüne tek tam 8 dava açmıştır. Amaç yargı organlarından çıkabileceğini sandığı bir çelişkili kararlar grevimizi kırmaktır. Son girilen 'grevin kanunsuzluğu' davasını da kaybeden Bilfer patronu böylece tam 5 davadan da yenik çıkmıştır.

"Bütün bu olanlar Bilfer patronunun olduğu kadar, onun çanak yalayıcılarının da kollanması, kanatlarını bir kez daha kırmıştır.

"Şu anda ise yeni bir oyun oynanmaya çalışılmaktadır. Bu yeni oyunda baş oyuncu Türk-İş Maden Federasyonudur. Maden patronlarına hizmet etmekten öte bir görevi olmayan bu federasyon, işkolu düzeyinde bir sözleşmeyi Bilfer patronu ile imzalatılarak, maden işçilerine ihanetini bir kez daha belgelemektedir."

DISK'e bağlı Yeraltı Maden-İş Sendikası'nın işyerinde örgütlenmesi ve uyguladığı grevden sonra toplu sözleşme imzalamasıyla, hakim sınıflar Aşkale ocağını kapalmaktan başka çözüm yolu bulamamışlardır. Ama mücadele sona ermedi. Yeraltı Maden-İş'in önderliğindeki işçiler ocağı işgal ettiler, üretimi sürdürdüler. Reformist ve revizyonistlerin yönetiminde olduğu sendikaların yaptığı gibi, oligarşinin işçileri aç bırakma çabası karşısında teslim olmadılar. Her türlü yasanın üstünde olan yaşama haklarını kullandılar. Ve bütün bu mücadeleler sonucu Aşkale ocaklarında yeniden üretime başlama kararı alındı. Bu konuyla ilgili olarak

Yeraltı Maden-İş Sendikası'ndan şu açıklama yapıldı: "Türkiye Kömür İşletmeleri Kurumu'na bağlı Şark Linyitleri İşletmesi Aşkale Ocağı 27.9.1977 tarihinde, istihsalin yapılamaması, aşırı zarar ve işletmenin teknik yapısının doğurduğu zorlayıcı sebepler gibi tutarsız gerekçelerle MC Hükümeti tarafından kapatılmıştır. Asıl gerekçe; Aşkale Ocağı'nda işçilerin haklarını alma mücadelesi etrafında toparlanmasıyla başlayan, haksızlığa, baskıya, soyguna ve faşizme karşı verdikleri mücadelenin karlımasından başka bir şey değildir.

"İşyerinde bağışlanan toplu iş sözleşmesinin uygulanmaması,

İETT' DE DEVRİMCİ MÜCADELE SÜRÜYOR

İşçiler uyanıyor...bilinçleniyor...

DISK'e bağlı Genel-İŞ Sendikası'nın İstanbul İETT Şubesi'nin 26.3.1978 tarihinde İstanbul'da yapılan kongresinde işçi sınıfının bilinçli mücadelesinin ne derece olumlu yönde geliştiği görüldü.

26 Mart pazar günü yapılan İETT işçilerinin kongresinde ilginç sayılabilecek --aslında bütün uzlaşmacı sendikaların kongrelerinde olan-- olaylar yaşandı. Şu günün netimi adına çalışma raporunu (ÇİP'nin methiyesini) okuyan başkan FIKRET BULUT'tan delegeler eleştiriler için söz aldılar. 30'dan fazla delegeden 25 kadan olumlu eleştiriler ve öneriler getirdiler. Konuşan 20'yi aşkın devrimci delegenin konuşmalarını kimileri zevkle, kimileri de koltuklarında sallatı da olduğunu düşünerek dinledi.

Kongrede TÜRK-İŞ'e bağlı TÜRKİYE GENEL İŞ'in hala İETT içerisinde faaliyetini sürdürmesinin nedeni olarak DISK Genel-İŞ şubesinde alternatif olabilecek devrimci bir çalışmanın ve devrimci bir yapının olmaması kanıtlanı gösterildi. Şube yönetiminin işverenlerle uzlaşma, işçilerin gücüne güvenmek yerine işverenlerden medet bekleme anlayışının kaynağı reformizm, revizyonizm olarak doğru şekilde belirlendi. Bu konuşmaları kendi sosyal pratiklerinde yaşayan yaşlı işçilerin yapması ayrıca dikkat çekiciydi. Kongrede ayrıca şube yönetimi-

nin yaptığı mali yolsuzluk, seminer yapılmadan genel merkeze den hayali 'seminer bitirme belgelerinin' verildiği, İETT işçi kampından işçiler yerine işveren vekillerinin faydalandığı, işten atılan işçilere toplanan başlıkların verilmemesi vb. yazılmayacak kadar konu belgelenirken reformizm ve revizyonizm teşhir edildi.

Kongre divan başkanlığına seçilen GENEL-İŞ başkan vekili ER-TAN ANDAŞ'ın bu eleştirilerden sonra devrimci muhalefeti bastırmak için aklı hayale sığmaz oyunlar denediği görülmüştür. Çeşitli konuşmalarla yıpratılan yönetimi desteklediğini gösterdi. Daha önceden anlaştığı belli olan İETT genel müdürü (sanki işçilere baskı yapan işten atan değilmiş gibi) göklerle çıkarak alkışlatılması gibi laubali tavırlarını kongre sonuna kadar sürdürdü. Bu durumun farkında olan ve kongreye DISK adına katılan yürütme kurulu üyesi TUNCER KOCAMANÖĞLU 'İşverenlerin ne kadar iyi niyetli olursa olsunlar onların sinifal konumunun sonuca tayin edeceğini' ifade etti. Aslında divan başkanına kullanılmıştı bu söz ama aklamamazlıktan geldi.

Yine işçi sınıfı edebiyatını dilelerinden düşürmeyen bay 'ilerlemeciler' ve tüm revizyonist gruplar devrimcilerle karşı reformist yönetimin yanında yer almakla bir kez daha sınıf mücadelesini vermediklerini gösterdiler.

Kongre baştan sona kadar devrimci işçilerin denetiminde geçmesine rağmen seçim kazanılmadı. Temel olarak tabanda siyasi yönde ağırlik veren çalışmanın yapılamaması, bilinçli kadrolarla taban arasındaki organik bağların kurulmaması yanında gerek divan aracılığıyla gerekse kulislere adam satın alma ve ahbab çavuş ilişkileri, devrimcilerle karşı karalamaya kadar varan burjuva ayak oyunları kongrenin kaybedilmesine neden oldu.

Ama devrimciler ne pahasına olursa olsun mutlaka yönetimin alınması açısından bakmadıklarından, çalışmalarının temel siyasi görevlerini göz ardı etmeden uzun vadede kalıcı başarıları, kısa vadedeki geçici başarılarından üstün tuttular. Yönetim fiilen alınmadı, ancak bütün ünitelerde yönlendirici devrimci işçilerdir. Kitle eylemlerinde, san sendikacılığa karşı, faşizme karşı yine en ön saftadırlar. 308 delegenin 109'unu devrimciler, 199'unu CHP-TSİP-İlerleme ittifakı aldı.

Tüm engellere rağmen mücadele sürdürülecek, devrimci işçiler sendika yönetimine taban desteğiyle mutlaka getirilecektir. Çünkü gelişen devrimci siyasettir. Çü yine ise burjuvazi ve onun sol içerisindeki uzantılarıdır. Ve devrimci İETT işçileri 1 Mayıs İşçi Bayramına en ön safta hazırlanarak pratikteki varlıklarını bu ilk eylemleriyile uygulayacaklardır.

İETT Devrimci İşçileri

TEK EĞİTİM BÜRO-İŞ'İN GREVİ KARARLILIKLA SÜRÜYOR

Tek Eğitim Büro İş Sendikası'nın Kızılay Derneği Etimesgut Merkez Deposunda sürdürdüğü grev 70 günü aştı. 170 işçiyi birinci ve ikinci ayları sonunda para ödendi. Eskiden faşistlerin hakim olduğu Etimesgut bölgesinde grev faşistlerin etkinliğini azaltarak devam ediyor. Kızılay Derneği genel kurulunda yönetime gelen AP'liler işçileri aldatarak bölmek için yine esnek taktiklere başvurularına da, başarıları olmadılar. Ekme ve onur mücadelesi veren işçiler mücadelelerine bilinçli ve kararlı bir şekilde devam etmektedirler. Tek Eğitim Büro İş Sendikası'nın ODTU'de çalışan 2000 işçi arasında sürdürdüğü örgütlenme çalışması, daha önceki yıllarda Sosyal-İş Sendikası'nın hemen hemen tüm ilişkilerini sildi. İstanbul'daki 1 Mayıs gösterilerini 70 kadar ODTU işçisi Tek Eğitim Büro İş'in saftasında katıldı.

FAŞİST CİNAYET ŞEBEKELERİNİN BİR SALDIRISI VE MHP MİLLETVEKİLİ İHSAN KABADAYI

BİR BELGE

Geçen sayımızda sivil faşist güçlerin terör ve cinayet planlarına ilişkin bazı belgeler yayınlamıştık. Bu sayımızda da faşist saldırılarıyla ilgili bir belge sunuyoruz.

Bundan bir süre önce Akhisar Devrimci Gençlik Derneği yönetim kurulu üyesi Serdar Yazgan arkadaşımız bir akşam evinde giderken, faşistler tarafından pusuya düşürülerek vurulmuştu. Serdar arkadaşımızın omurluğuna isabet eden kurşun kısmi felç olmasına neden oldu. Uzun süren tedavilere rağmen Serdar arkadaşımızın vücudunun sağ kısmında felç devam etmektedir. Olaydan beş ay sonra Serdar Yazgan'ın vurulması ile ilgili olarak Mesup Heggüler, "Emniyet kuvvetleri'nin çabası sonucunda değil, yeni cinayetler işlenmeyi reddettiği için 'ülkudaş'lar tarafından, MHP milletvekili İHSAN KABADAYI'nın sahibi olduğu otelde Murat Çağlar sahte kimliği ile saklanırken ihbar edilerek, yakalandı. Mesup Heggüler daha sonra suçlarını itiraf etti. Sunduğumuz belgede faşist cinayet şebekelerinin nasıl çalıştığı, kimler tarafından finanse edildiği açıkça ortaya konulmaktadır. Belgede adları geçenlerden Ahmet Baş Akhisar Ülkü Ocakları Derneği Başkanı, Arif Damyana yönetim kurulu üyesidir. Suçluların saklandıkları otelin sahibi HP milletvekili İhsan Kabadayı'dır. Olayın tahrikçilerinden Aziz Merde AP İlçe yönetim kurulu üyesi, Nuri Geyik de AP'li Belediye Başkanidir. Olayın gelişimi ve failleri bilindiği halde failleri tutuklatmayan Akhisar Savcısı Nevzat Çiftçi'nin de faşist saldırganları finanse eden Bursa Pazarı sahipleri ile "dostane" ilişkileri olduğu tüm Akhisar halkı tarafından bilinmektedir.

Dayın Sarı bey
 Olayın ceza evinde Serdar yazganın vurdurması
 Olayın gürültüde ilk sorguda verdğin ifade
 yanlış bir mahkeme safında 4 kişi silahlı
 olarak bekliyorsun adların isleidiği şüpheli
 benin orada aldunceklendi gersel ifaden sudur
 bir gün Akhisar ülkü ocakları başkan, ahmet baş
 Arif damyana beraber kıyama çağırıldı dedi ki
 devrimci halk iftihar derneği başkanlığı serdar yazganı
 vurmasını sağladı ben kabul etmedim benim kimsem
 yet ben akhisar ülkü ocaklarında yapıyordum
 benim aracılığıyla oılar veriyordu bir gün
 oğlum üzeri Arif damyana beraber gün salonuna
 o tarafı doğru gidiyorduk arif damyana vakt vardı
 giderken arif damyana silahını silahı ucu başına
 dönüp duran serdar yazganı ates etti ve
 Serdar yazgan vuruldu arifle beraber kaçtı
 Ahmet baş bir silahlıye kazandı orak meram
 Saray oledide murat çağlar ismiyle kalıyorduk
 birte otelkin sahibi olan MHP milletvekili İhsan
 Kabadayı para veriyordu daha sonra Ahmet baş
 Salihilde bir saray var evi birbabanca dedi
 ben kabul etmedim daha sonra beni ihbar etmişler
 Serdar yazgan gersel yunan Arif damyandır
 esaz vurdunabardın Nuri Geyik Aziz Merdelelerdir
 benim gersel ifaden budur

17-4-1978
 Mesup Heggüler
 Nuri Geyik dildeceği kimsenin Tesiri altında kalmadan yazdım ve imza ettim.

Sayın Savcı bey
 Ben akhisar ceza evinde Serdar yazganın vurulmasını olaydan yattıktan ilk sorguda verdim ifade yanlış bana mahkeme salonunda 4 kişi silahlı olarak bekliyordu onların istediği ifadeyi vermeseydim beni orada buldureceklerim gerçek ifadem şudur, bir gün Akhisar ülkü ocakları başkanı ahmet baş Arif damyana beraber yanına çağırıldı dedi ki devrimci halk kültür derneği yöneticisi serdar yazganı vurmasını söyledi ben kabul etmedim benim kimsem yok ben akhisar ülkü ocaklarında yapıyordum benim harçlığımla danınlar veriyordum bir gün akşam üzeri Arif damyana beraber gün salonunun o tarafı doğru gidiyorduk arif damyana silah vardı giderken arif damyana silahını çıkartıp uğur bayanın önünde duran serdar yazganı ates etti ve Serdar yazgan vuruldu arifle beraber kaçtı Ahmet baş bir silahlıye kazandı orada meram saray oledide murat çağlar ismiyle kalıyorduk bize otelin sahibi olan MHP milletvekili İhsan Kabadayı para veriyordu daha sonra Ahmet baş Salihilde bir saray var evi bombalanacak dedi ben kabul etmedim daha sonra beni ihbar etmişler Serdar yazganı gerçek yunan Arif damyandır esas vurdunabardın Nuri Geyik Aziz Merdeleler benim gerçek ifadem budur.

Mesup Heggüler
 17-4-1978
 Nuri Geyik dildeceği kimsenin Tesiri altında kalmadan yazdım ve imza ettim.

ANILARI ÖNDERİMİZ, YAŞANLARI ONURUMUZ

BÜNİYAMİN ULUSOY (1958 -....)
RIZA YILMAZÇOBAN (1960 -....)
ALİ BAKIR (1958 -....)

12 Mayıs akşamı Ankara'nın ulu YIBA Çarşısı'nda çıkan ve bütün bir gece süren yangın sonunda halktan 44 kişi yanarak can verdi. Bunların arasında, Çarşı'nın altını katında yer alan Erkek Meslek Lisesinde öğrenim gören 3 Devrimci Yol tarafı da vardı. Emekçi halkımız kendilerini yaşamın her alanında ve zamanda ölüme terkeden bu somun ve zulüm düzenini bir gün mutlaka yıkacaktır. Düzenin katlettiği arkadaşlarımızın anısı mücadelemize önder olacaktır.

BÜNİYAMİN ULUSOY
YOLDAŞIMIZI YIBA
YANGININDA
KAYBETTİK!
 İskitler Meslek Lisesi öğrencisi, Bünjamin Ulusoy, 12 Mayıs 1978 günü YIBA çarşısındaki yangında öldü. 14 Mayıs pazar günü doğduğu yer olan Kınikkale'nin Koçubaba köyünde toprağa verildi.

İşgalin kırılmasında aktif olarak yer alıyordu. Devrimci mücadelesinde faşistlerin kurduğu pusulardan birçok kez kurtulan Bünjamin yoldaş, yüzlerce işyerinin ve bir okulun bulunduğu, yüzlerce emekçinin çalıştığı ve öğrencinin okuduğu YIBA çarşısındaki yangında halktan 42 kişiyle birlikte can verdi.

Bünjamin yoldaşımızı toprağa vermek üzere 300'e yakın kişi memlketi Koçubaba'ya gitti. Çevre köylerden de gelen bine yakın kişiyle Bünjamin arkadaş devrimci kişiliğine uyan bir törenle toprağa verildi. YIBA çarşısı yangınıyla somutlanan emgen sınıfların insan canına ne derece önem verdiklerini anlatan ve emgen sınıfların yerini bildiren dağıldı.

16 Mart günü İ.U.Merkez Binadan çıkmakta olan devrimcilerin üzerine faşistler tarafından yapılan bombalı, silahlı saldırı sonucu ölen arkadaşlarımızın ailelerine ve yaralı arkadaşlarımıza yardım amacı ile bağış kampanyası açılmıştır. Bağışta bulunmak isteyenler, İ Bankası İstanbul -Türbe Şubesi, 48297 No.lu hesap numarasına Serhan Arıkanoğlu adına bağışlarını gönderebilirler.

IDMMA'YA YAPILAN FAŞİST SALDIRIDA 3 DEVRİMCİ KARDEŞİMİZİ YITİRDİK

Faşist suçler, 9 Mayıs 1978 akşamı İstanbul IDMMA öğrencilerine yönelik alçakça bir terör düzenleyerek, okul çıkışına üç ayrı noktada pusula kurup, dersten çıkan öğrencilerin otomatik silahlarla tarandı. Bu faşist saldırı sonucunda üç devrimci kardeşimiz, Mujdat Çelikkbay, İhsan Okut ve Kenan Eriş şehit olmuş ve onlarca öğrenci yaralanmıştır. Bütün bu terör ve saldırılar devrimcilerin kararlı mücadelesini durduramayacaktır.

FAŞİST KATİLLER MEHMET TAŞDEMİR ARKADAŞIMIZI KATLETTİ

Faşist katiller Mehmet Taşdemir arkadaşımızı, Konya'da, evinin önünde pusula kurarak katlettiler. ailesinin izin vermesine rağmen polis cenazeyi kaçırdı ağabeyine ve arkadaşlarına işkence yaptı. Cenazeyi alçakça Mehmet'in memlketi olan Hacibektaş'a götürdü. Bununla da kalmayan polis Hacibektaş'a gitmek isteyen devrimcilere engel oldu.

FAŞİST KATİLLER AYDIN EFETURK ARKADAŞI KAHPECE KATLETTİLER

Yıllardır faşistlerin işgali altında bulunan Ankara Üniversitesi Fen Fakültesi'nde devrimci öğrenciler uzun süren kararlı bir mücadele sonunda faşist işgali kırmayı başardılar. Devrimci öğrencilerin mücadelesini engelleyemeyen faşist katiller, Fen Fakültesinde verilen mücadelenin önde gelen militanlarından Kimya Bölümü öğrencisi, arkadaşımız AYDIN EFETURK'u evinin önünde kahpece katlettiler.

Bütün engellemelere rağmen, Mehmet Taşdemir arkadaş, Hacibektaş'ta polis barikatını aşabilen Konya'lı devrimcilerin ve Hacibektaş'lıları katıldığı dörtbin kişiyi aşkın bir kalabalıkla yapılan cenaze töreni sonunda toprağa verildi.

Cenazenin yapıldığı gün ilkokul, ortaokul ve liselerde öğrenime bir gün ara verildi.

ÖLÜMÜNÜN DÖRDÜNCÜ YILINDA NEŞET DANIŞI SAYGIYLA ANIYORUZ

5 Mayıs 1974'de devrimci arkadaşımız Neşet Danış yurdışında konsolosluklar ve ateşliklerde "görevli" maskesiyle yuvallanan faşistlerin saldırılarında kahpece katletilmişti.

İşçilerin somuruyü görmeleri, ouşmanlarını tanınan ve mücadeleye atılmalarının korkusu oli-

garşiyi daha da azgınlattırmıştı. Neşet Danış'ın devrimci özü ve öncü niteliği de oligarşinin huzurlunu kaçırıyordu. Nitekim planlanan cinayet Hamburg işçi ateşesi Afer Özcanoğlu, konsolosluk memuru Selahattin Kaçiran, ücretli katil Kazım Gelgi, İbrahim Koç...gibi satılık masajlar

tarafından işlendi. Hayatını hak kınım kurtuluş mücadelesine adanmış yigit arkadaşımız Neşet Danış şehit edildi.

Anısı mücadelemize önder olsun.

DGDF: OKULLARI KAPATMAK ÇÖZÜM DEĞİLDİR

DGDF YAPTIĞI AÇIKLAMADA OKULLARIN AÇILMASINI İSTEDİ. AÇIKLAMA AŞAĞI BADIR:

Yüksek Öğrenim Gençliği, tu başlangıcından itibaren anti-faşist mücadelenin en dinamik unsurlarından birisi olagelmıştır. Polis-faşist-ideare üçlüsü tarafından işgal edilmeye çalışılan okullardaki faşist işgalleri kırmak yolunda verilen mücadele, emekçi yığınların faşizme karşı verdiği savunma savaşının bir parçası olarak sürekli gündemdedir. Çünkü bu mücadele, okulların halkımıza yönelecek faşist saldırılarda bir üs olarak kullanılmak isteyenlerle, bu kurumların halkımızın anti-faşist mücadelesinin öleri mevzileri haline getirmek isteyenler arasında bir mücadeledir.

Faşistler, sürekli kıldıkları saldırılarla, cinayetlerle, yüksek öğrenim kurumlarını, kontrol altına alamadıklarından, bu okulları kapatmayı yeğlemektedirler. Kitle katliamıyla dahi boyun eğdirmedikleri yığınların, birlikliklerini parçalamayı, anti-faşist mücadelenin halkımızın lehinde geliştiği platformun yoketmeyi hala gündemlerinde tutmaktadır. Yurtsever öğrencileri yığınlar halinde öldürmeyi amaçlayan bombalı silahlı saldırılar, öğretim

uyelerine yönelik saldırılar, aynı zamanda okulları kapatmayı da hedeflemişlerdir.

CHP Hükümeti, ülkemizde gelişen sınıflar mücadelesine, reformist bir anlayışla, mücadeleyi aşırı sağ ve aşırı sol(!) arasında bir düceho olarak göstermeye çalışılan bir anlayışla yaklaşmaktadır. Devlet içindeki faşist güçlerden de destek alan bir avuç katilin saldırısıyla, emekçi halkımızın meşru müdafasını aynı kefeyle koyan bu anlayış, birçok konuda açıkça iflas etmiştir.

CHP'nin, Eğitim Enstitüleri meselesindeki bilinen tavır, Danıştay kararını uygulamaya kadar varmış, faşist kadroların Eğitim Enstitülerindeki kanunsuz varlığına boyun eğmiştir. Danıştay kararına rağmen geliştirilen bu tavır da gerekecektir, yönetmeliklere aykırı olarak Eğitim Enstitülerine doldurulan faşistlerin "kandırılmış masum çocuklar" oldukları gibi görünüşü bir iddia getirilmiştir. "Kandırılmış", "masum(!)" faşistlerle, "kandırılmış(!) solu" birlikte aynı okulda, hem de barış içinde biraraya getirebileceğini sanan bu mantık, daha doğrusu ölümlerle hayati, baskı ve zulümle özgürlük talebini uzatmaya çalışan

bu mantık, sanız ki geçersizliğini yeterince göstermiştir. ODTÜ'de, defalarca Yükseliş'te, İstanbul Üniversitesi'nde çok sayıda yurtsever öğrencinin ölümü ve yaralanmasıyla sonuçlanan bombalı, silahlı saldırılar hep bu sözde masum çocukların haylazlıkları(!) olarak anlamak mümkün müdür? Hayır! Bu saldırılar devlet içindeki malum örgütlerin desteğindeki sivil faşist güçlerin, açıkça halkımızı yıldırarak teslim almayı amaçlayan saldırıdır!

CHP hükümeti, meselelerin üstüne böyle bir anlayışla gideceğine, suçlular ve onları devlet içindeki uzantılarını açıklayacağına, MIT'in, Kontregerilann ve diğer resmi ve sivil faşist örgütlerin faaliyetlerini gizlemeye çalışmıştır. Aksine sürekli, in midir, ein midir belli olmayan birtakım karanlı güçlerin darbe hazırlığı içinde olduğu teranelerini geveliyip durdu. İpliği pazara çıkmış, kimin adına, ne tür yöntemlerle çalıştıkları herkes tarafından bilinen, tüm olayların sorumlusu, kontregerilla, Ülkü Ocakları, AHP çalısır durumdayken, hükümet, bu katliamlara karşı çıkan, yüksek öğrenim gençliğinin halkımızın yanında verdiği bu haklı mücadeleye yön veremeye çalışan ANKARA - DEV-GENÇ'İ kapa-

tarak bir "güç", daha doğrusu güçsüzlük gösterisi yapmıştır.

Şimdiye kadar devrimciler, sınıflar mücadelesine bu yanlış bakışın gündeme getirdiği her türlü haksız uygulamanın ve onun bir sonucu olarak faşist güçlerin gündeme getirdiği her saldırının üstüne gittiler.seslerini yükselttiler. Eğitim Enstitülerini meselelerine ve Yükseliş katliamının arkasından TBMM önünde düzenledikleri toplantıyla, saldırıların kaynağını göstermeye çalıştılar, reformist bir anlayışın faşist saldırıların önüne geçemeyeceğini haykurdular.

CHP Hükümeti, aynı anlayıştan hareketle, faşist saldırıların yoğun olduğu veya yoğun olacağı tahmin edildiği okulları kapatmak gibi bir çaba içerisinde. Saldırılar bir yönüyle de okulları kapatmak için gündeme getiren faşistlerin de zaten istediği budur. İşte CHP hükümeti tam bu noktada, Eğitim Enstitülerindeki Danıştay kararının uygulamazken olduğu gibi, faşist güçlerin yedeğine düşmektedir.

Oysa, okulları kapatmak için kitle katliamlarına yeltenen, Öğretim üyelerine, bilim adamlarına saldırarak faşistlere karşı çıkardığı

lecek en iyi cevap okulları sonuna kadar açık tutmaktır.

Olayların önlenmesi ise, saldırıların kaynağının yani gizli ve açık, resmi ve sivil tüm faşist örgütlerin dağıtılmasıyla mümkündür.

Ankara Gazî Eğitim Enstitüsü başta olmak üzere, ülkemizdeki birçok Eğitim Enstitüsü, Teknik Öğretmen Yüksek Okulu, AMMYO, yukarıda anlatılan yanlış anlayış doğrultusunda sürekli kapalı tutulmaktadır. Bu tavır tam anlamıyla, bu okullardaki faşizmin tavrıyla çakişmaktadır.

Biz Devrimci Gençlik Demekieri Federasyonu olarak, okulları kapatmak şeklinde sürmekte olan bu yanlış anlayışa karşı çıkıyoruz ve en kısa zamanda, bu okullarda faşistlerin varlığına son verilmesini ve bu okulların açılmasını savunuyoruz. Tüm yurtseverleri ve devrimcileri, okulların açılması yolunda aktif tavır almaya çağırıyoruz.

ÖĞRENİM ÖZGÜRLÜĞÜ, CAN GÜVENLİĞİ OKULLAR KAPATILARAK SAGLANAMAZ!

GENÇLİK seçimler

Son günlerde yapılan öğrenci derneği ve yurt seçimlerinde aşağıdaki sonuçlar alınmıştır:

*** ŞİYASAL BİLGİLER FAKÜLTESİ ÖĞRENCİ DERNEĞİ SEÇİMLERİ:**

Devrimci Gençlik: 330
KSD (CHP, SGB, TİP, Rızgari, Özgürlük Yolu taraftarlarımızın da desteğini alarak): 302
HK: 55

*** HACETTEPE ÜNİVERSİTESİ (BEYTEPE KAMPUSU) HAZIRLIK:**

Devrimci Gençlik: 228
KSD(DHKD, TİP, TSİP taraftarlarımızın da desteğini alarak): 204

*** TİCARET TURİZM YÜKSEK OKULU ÖĞRENCİ DERNEĞİ SEÇİMLERİ**

Devrimci Gençlik: 142
HK:HİB: 103

*** HACETTEPE ÜNİVERSİTESİ MÜHENDİSLİK FAKÜLTESİ:**

KSD: 225
Devrimci Gençlik: 80
HK: 65
Demokratik Sol: 37

*** HACETTEPE ÜNİVERSİTESİ KİMYA FAKÜLTESİ**

Devrimci Gençlik: 73
KSD: 18
İGD-TİP: 21

*** HACETTEPE ÜNİVERSİTESİ BEYTEPE KAMPUSU YURTları:**

KSD: 160
Devrimci Gençlik: 106
HK-HY: 68
İGD: 27

ZONGULDAK DMMA ÖĞRENCİ DERNEĞİ SEÇİMLERİNİ DEVRİMCİLER KAZANDI

Zonguldak DMMA Öğrenci Derneği seçimlerini 119 oy alarak Devrimci Gençlik grubu kazanmıştır. Diğer gruplardan Demokratik Devrimciler adıyla seçime katılan CHP taraftarları 33, Yurtsever Devrimciler adıyla ittifak yapan Halkın Kurtuluşu ve Halkın Yolu taraftarları 25 oy almışlardır.

Seçimi kazanamayacağını anlayan revizyonist ittifak (TİP, TSİP, İGD, İşçi Davası, SGB ittifakı) ise 50 kişilik bir grup halinde biçimsel bir nedeni bahane ederek kongreyi terketmiştir.

Daha önce yapılan yurt temsilcilği seçimlerini de Devrimci Gençlik grubu kazandı (D.G.: 56, HY-HK: 11, CHP: 19)

Özel dersanele, oligarşinin eğitim düzeninin kurbanı olan, özellikle halk çocuklarının umutlarını bağlamak zorunda kaldıkları tahi kar merkezleridir.

Oligarşinin çarpık eğitim sisteminin ürünleri olarak ortaya çıkan ve sömürü temeli üzerinde varlığını sürdüren özel dersanelerden biri de Ankara Büyük Dersanedir.

13 Nisan 1978 günü Ankara Büyük Dersanede sürüp giden vurgunculuğa karşı direnme karar aldık. Aynı zamanda sigortasız çalıştırılarak işçilerin üzerinde de sömürüsünü katmerleştiren patrona isteklerimizi bildirdik:

1. Fen kurslarının açılması,
2. Atılan işçilerin geri alınması,
3. Dersane yayınlarının ücretsiz olması,
4. Test uygulamalarının bir an önce başlatılması.

Büyük Dersane patronu bu doğrultudaki isteklerimiz karşısında fazla direnemedi. Yayınların ücretsiz dağıtılması ilgili isteğimizin dışındaki isteklerimizi kabul etti. Patronun verdiği tavizler bizi gevşetmedi. İsteklerimizin tümünün kabul edilmesi doğrultusunda devam eden mücadelemiz 18 Nisan günü öğrenci arkadaşlarımızın örnek bir dayanışma içinde o günkü derslere girmek şeklinde somutlaştı. Bütün öğrencilerin önünde açıklama

BÜYÜK DERSANE ÖĞRENCİLERİNİN MÜCADELESİ

yapmaya çağırığımız patron Dersaneye 3 otobüs dolusu polis çağırarak bir provokasyon ortamı yaratmayı tercih etti. Fakat bilinçli ve kararlı tavırımız bu provokasyonu boşa çıkardı.

Patronun baskı ve sömürsünden yeteri kadar nasibini alan öğretmenlerin de öğrencilerle dayanışma içine girmeleriyle çaresiz kalan patron sonunda Dersane yayınlardan birini ücretsiz ve herhangi iki kitabı da yan fiyatına vermeye razı oldu.

Başımız öğrencilerin ve öğretmenlerin örnek dayanışmasının ve kararlı mücadelesinin bir ürünüdür. Ancak bu bir başlangıçtır. Mücadelemiz ülke çapındaki anti-faşist, anti-emperyalist mücadeleye paralel olarak ve ona bağımlı bir şekilde sürecektir. Nitekim 5 Mayıs günü düzenlediğimiz bir forumda 12 Mart faşizminin idam sehpalarında katlettiği üç yurtseveri, Deniz, Yusuf ve Hüseyin'i layık oldukları biçimde andık.

ÖZEL DERSANELERDE İŞÇİ-ÖĞRENCİ-ÖĞRETMEN SÖMÜRÜSÜNE SON OLIGARŞİNİN EĞİTİM DÜZENİNİ YIKAGAGİZ

KAHROLSUN FAŞİZM, YAŞANSIN MÜCADELEMİZ

Ankara Büyük Dersane Devrimci Öğrencileri

1 MAYIS 78

İSTANBUL

VİYANA(AVUSTUKYA)

İSTANBUL

İSTANBUL

İşçi sınıfının ve tüm ezilen halkların MÜCADELE, BİRLİK ve DAYANIŞMA GÜNÜ OLAN 1 Mayıs, geçen 1 Mayıs'ın birinci yıldönümünde kahvelerde, alanlarda, mahallelerde ve köylerde düzenlenen toplantı ve gösterilerle, devrimci bir coşuklukla kutlandı. Geçen 1 Mayıs'taki faşist katliamın milyonlarca emekçi tarafından bir kez daha lanetlendiği 1 Mayıs, devrimci mücadele bayrağının bir kez daha yükseltildiği bir MÜCADELE GÜNÜ oldu. Artvin'den, İstanbul'a, Çarşamba'dan Milas'a, bütün yurdumuzun devrimci sollar ve marşlarla çınladığı 1 Mayıs, ege-men sınıflara, geçen 1 Mayıs katliamlarına karşı verilmiş en güzel bir cevap oldu.

YÜZBİNLER İSTANBUL'DA "1 MAYIS ALANI" NDA, FAŞİZE NEFRETİNİ HAYKIRDI

Bu yıl 1 Mayıs, her zamankinden çok daha farklı bir anlamla yüküldü. Bundan 1 yıl önce, 1 Mayıs 1977'de, İstanbul-Taksim Meydanında toplanan yüzbinlerce emekçinin üzerine oligarşinin cellatları ölüm kuşu ve Taksim Meydanını kana boyanmışlardı. Bu yıl yüzbinlerce emekçi işte, yüreklerinde acı, kin ve savaş azmiyle doldurduğu 1 Mayıs Alanında oligarşinin cellatlarına meydan okudu.

2 Mayıs tarihli Tercüman gazetesinin ilk sayfasında şöyle bir manşet atılmıştı: "TAKSİM DÜN KIZILA BOYANDI".

Evet! Tüm engelleme çabalarına, yaratılmaya çalışılan provokasyon ortamına ve yeni katliam dedikodularına rağmen, 1 Mayıs Alanı bu kez bir başka KIZILA boyandı.

1978 yılının 1 Mayıs'ı 1977 yılının 1 Mayıs'ından daha bilinçli, daha kararlı bir şekilde kutlandı. Marks, Engels ve Lenin'in resimleri 1 Mayıs Alanını bir kez daha goldurdu, Devrimci Yol'un amblemleri, Mahir Çayan ve diğer yoldaşlarımızın resimleri onbinlerin ellerinde taşındı.

1 Mayıs Alanına Beşiktaş'tan, Levent'ten, Karaköy'den, Kabataş'tan yüzbinlerce emekçi aktı. Kitleler, bayrama giden bilinçsiz kişiler olarak değil, 1977 katliamının hesabını oligarşiden sorma azmiyle, politik bir eylemin içinde olarak, muhtemel saldırılara karşı mücadele etmeye kararlı olarak geldiler.

Bu seneki 1 Mayıs, ayrıca, bir çok reformistin umduğu gibi bir sendikalar bayramı da olmadı. Hakim sınıflar ve reformistlerin kitleleri politik eylemden uzaklaştırma çabalarına emekçi halk yığınlarını siyasi sloganlar atarak cevap verdi.

1 Mayıs 1978'de, 1 Mayıs Alanı'nı dolduran emekçiler, Türkiye sol hareketi içindeki güç dengesini de yansıttılar. İşçi sınıfı adına hak kesip duran aydın kuşları, teşhir oldular. 1977 yılında 1 Mayıs'ından bu yana hangi siyasetlerin kitleleri kapsadığı, emekçi yığınların müdahale sine ünderlik olduğu bir kez daha ortaya çıktı. Devrimci Yol saflarında yitmişleri, büyük çoğunluğunu emekçilerin oluşturduğu görüldü.

Onbinlerce işçi, esnaf, öğrenci, memur, 1 Mayıs Alanına "Tek Yol Devrim", "Yolumuz Çayan'ın Yolu" sloganlarıyla jirdi. Yeraltı Maden-İş üyelerinin Aşkale, Çayırhan, Hekimhan'dan gelip, bare ve kazmalarıyla görkemli yürüyüşleri ve "Tek Yol Devrim" sloganıyla elana girişleri bir saati aşkın bir süre tuttu. 1 Mayıs Alanı bir saate yakın TEK YOL DEVRİM sloganıyla çınladı.

1 Mayıs öncesinde bu mücadele gününü karartmayı hedefleyen her türden çaba boşa çıkarıldı. İçişleri Bakanı, 1 Mayıs'ın Bahar Bayramı olduğunu ilan etti. Ankara'da CHP'li bazı kişilerin emriyle İstanbul'a gideceklere araba verilmesi engellenmeye çalışıldı. Oligarşinin yayın organları 1 Mayıs'ta kan akacağını, ko-

BU KAN
UFKUNDAN
AZİZ BİR GÜN
DÖĞÜCEK

Şanlı bir mücadele günü oldu

münisterin İstanbul'u talan edebileceklerini yazdılar. TIKP ise mitinge katılmamak için çağrı yaptı. Oligarşinin ağzını kullanarak mitingde kanlı olayların çıkacağını söyledi. 1 Mayıs'ta bütün bu çabalar boşa çıktı.

Bu arada bir noktaya daha işaret etmemiz gerekiyor. Bilindiği gibi, Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği gibi gruplar bu sene de mitinge alınmadılar. Bu, yanlış bir tavrıdır. Eğer söz konusu grupların disiplinli bir şekilde mitinge katılmaları sağlansaydı, oligarşinin "sol birisini vuruyor" şeklindeki demagojik propagandasına darbe indirilebilirdi. 1977 1 Mayıs'ındaki katliamın sorumlusunun sol içindeki ayrılıklar olmadığı çok daha açık bir biçimde kanıtlanmış olurdu.

ANKARA

1 Mayıs, Ankara'da da çeşitli semtlerde düzenlenen toplantılarda coşkun bir şekilde kutlandı. Özellikle gecekondu bölgelerinde gerçekleştirilen toplantılara emeççi halkımız büyük bir ilgi gösterdi.

Dikmen'de 1 Mayıs günü çeşitli gecekondu bölgelerinden gelen emeççilerin geniş katılımı ile Dikmen Halkevi'nde yapılan toplantıda slayt gösterildi, koro ve ozan arkadaşlar devrimci marşlar-türküler söylediler, bu arada çalışmalarda gösterdiği başarıdan ötürü bir devrimci anaya "övgü belgesi" verildi. İker Mahallesinden devrimci arkadaşlar da pankartlarıyla birlikte Dikmen'e kadar yürüdüler ve toplantıya katıldılar. İncirli halkı da 1 Mayıs mücadele gününü devrimci bir coşku ile kutladı. Toplantıda 600-700 kişilik kitle hep bir ağızdan 1 Mayıs Marşını söyledi. Alana ellerinde Mahir Çayan'ın büyük bir resmini taşıyarak ve "Tek Yol Devrim" sloganını atarak giren 40 kadar

ilkokul ve ortaokul öğrencisi İncirli halkı tarafından dakikalarca alkışlandı. Buradaki toplantı halk oyunları, koro ve halk ozanlarının da katılımıyla saatlerce devam etti. Ulaştepe (Feriðunçelik) mahallesinde de 1 Mayıs günü yapılan toplantı tam bir anti-faşist gösteri olarak gerçekleşti, davul-zurna eşliğinde halaylar çekildi, devrimci marşlar, ve türküler söylendi. Siyasi görevlere ilişkin aydınlatıcı konuşmalar yapıldı. Feriðunçelik Halkodasında slayt gösterileri düzenlendi. Aynı şekilde Tuzluca, Balgat, Boğaziçi ve diğer gecekondu semtlerinde yapılan kahve toplantılarında 1 Mayıs geniş emeççi yığınlarının katılımı ile kutlandı. 1 Mayıs 1977 katliamının hesabının sorulacağı vurgulandı. 1 Mayıs 1978 Ankara'nın dört bir yanında emeççi kitlelerin devrimci bir coşkuyla ayağa kalktığı, emeççilerle devrimcilerin kaynaştığı bir mücadele ve dayanışma günü oldu.

ÇARŞAMBA

Devrimciler, Çarşamba'da "1 Mayıs Mitingi" düzenlediler. Bu mitinge geniş bir halk topluluğu katıldı. Faşist güçler, tüm Türkiye'de olduğu gibi Çarşamba'da da dükkanların kapanacağını, halkın korku ve tedirginlik içinde olduğunu ileri sürdüler, kitle pasifikasyonuna başvurular. Devrimciler ortaya koydukları başanlı bir ön çalışma ile bütün bu çabaları boşa çıkarmasını bildiler. Büyük bir halk topluluğunun katıldığı yürüyüş ve mitingte 1 Mayıs 1977 katliamının hesabının sorulacağı bir kez daha vurgulandı.

ADANA

Devrimciler 1 Mayıs'ı Adana'da değişik bir eylem biçimiyle kutladılar. 1 Mayıs'tan iki gün önce şehrin merkezinde 400 kişilik bir grupla Devrimci Yol'un 1 Mayıs Özel Sayısı dağıtıldı ve bitiminde bir korsan miting yapıldı. 1 Mayıs günü ise iki ayın mahallede açık hava toplantıları düzenlendi. Meydan Mahallesindeki toplantıya mahalle halkının hemen hemen yarısı (600-700 kişi) katıldı. İki saat süren bu toplantıda davullar çalındı, halay çekildi,

(Devamı 10. sayfada)

İNCİRLİ (ANKARA)

SAMANDAĞ

ADANA

EMENİZİMİN

1 MAYIS 1978 ŞANLI BİR MÜCADELE GÜNÜ OLDU

Çeşitli konuşmalar yapıldı, devrimci sloganlar haykırıldı. Toplantı sırasında devrimciler halk oyle kaynaşmıştı ki dağılıma vakti geldiği halde halk hala gitmek istemiyordu. Yavuzlar mahallesindeki toplantı ise 500-600 kişi ile gerçekleşti. Bu mahalle faşistlerin Adana'da en etkin olduğu mahallelerden biriydi. Toplantıya başlanmasından kısa bir süre sonra ellerinde stenlerle sivil ve resmi polisler geldi. Polisin tüm engellemelerine rağmen toplantı kararlılıkla sürdürüldü. Polisin toplantıdaki araması önlenmedi. Burada da konuşmalar, halaylar ve marşlarla toplantı iki saat devam etti. Daha sonra yine polisin engellemesine bakılmaksızın ana caddeye kadar bir yürüyüş düzenlendi.

SAMANDAĞ

Samandağ'lı Devrimciler de 1 Mayıs'ı başanlı bir mitingle kutladılar. Faşist güçler ve İGD'li, TSİP'li revizyonistler bu mitingde engellemek için olmadık yollara başvurdular. Örneğin, devrimciler karşıya mitingde çağrı pankartı astıkları zaman, revizyonistler hemen bu pankartın altına "Türkiye İşçi Sınıfı 1 Mayıs'ı 1 Mayıs Alanında Kutluyor" diye bir başka pankart asarak Samandağ'da miting yapmayı İstanbul'daki mitingde karşılamak gibi göstermeye çalıştılar! Emekçi halkın mitingde katılımını bu demagoji ile önlemeyeceklerini anlayınca da faşist güçlerle aynı ağı kullanarak mitingde olay çıkacağı, bomba patlayacağı şeklinde söylentiler yaydılar. Devrimciler bu sahtekarıklıklardan tevhir etmesini bildi ve tüm halk güçlerini mitingde davet etti. Köylerde miting çağrı: Araçça olarak yapıldı. Bu çalışmalar yeterli kalmasına rağmen köylerden katılım yine de umulandan fazla oldu. Bu miting Samandağ'da devrimcilerin düzenlediği en kalabalık ve disiplinli miting oldu. Eskiden aynı demek çatısı altında bulunan çeşitli siyasi grupların yaptığı ortak mitinglere nazaran Dev-Genç'tek başına yaptığı bu mitingün daha güçlü olması revizyonistlerin siyasi iflasının da bir kanıtı oldu. Devrimci Yol adına ve Samandağ Devrimci Gençlik adına iki arkadaşın konuştuğu bu miting geniş bir halk topluluğu tarafından la coşkuyla izlendi.

MİLİTAS

1 Mayıs yaklaşırken devrimciler Milas'ta "İşçi Sınıfının Birlik Mücadele Dayanışma" gününde bölgede halk güçlerinin düzenlenmesini kararlaştırdılar. 1 Mayıs gecesi devrimci mücadelenin bir parçası olarak düzenlendi. Konuşmacılar 1 Mayıs'ın enternasyonalist anlamını vurguladılar. Gece boyunca "1 Mayıs 1977 Katliamı" lanetlendi. Devrimci işçiler adına konuşan bir arkadaş bölgede heniz gelişmeye başlayan Devrimci Sendikala Çalışma Pratiğine ışık tutan bir konuşma yaptı. Gece-Gece Etibank İşçileri büyük bir maden parçası üzerine çizdikleri zincirlerini koparan bir işçi ve "Devrimci Yol" amblemini Devrimci Gençlere hediye ettiler. Hediye veren işçi arkadaş "emperyalist talandan kurtardığımız bu maden parçasını devrimci gençlere emanet ediyoruz" dedi.

GAZİANTEP

Gaziantep'te "Halk Birliği" grubu 1 Mayıs için "miting izni"ni daha önceden elde ettiğinden buradaki miting Halk Birliği tarafından düzenlendi ve devrimciler bu mitingde katıldılar. HB, bu "imtiyaz"ını fırsatçı bir anlayışla kullanmaya çalıştı. İlk yaptığı çağrıda kendi dışında kimseye konuşma hakkı veremeyeceğini açıkladı. Ancak tek başına kitileyi toplamayacağını söyleyen İHB mitingde 2 gün kala mitingde katılan her gruba söz hakkı vereceğini bildirdi. Devrimciler, 1 Mayıs'ı mahallelerde kutlama kararı almış olmalarına rağmen (çeşitli nedenlerden dolayı) bu kararı uygulamadılar. Gaziantep'te 1 Mayıs'ın kutlanmasını oportünistlerin inişiyatifi bırakmamak, bu mücadele günü devrimci bir anlamda yaşatmak için söz konusu mitingde katılma kararı aldılar. Miting on çalışmalarının yeterli oluşu yüzünden devrimcilerin inişiyatifi içinde fazla bir katılım da sağlanamadı. Ancak mi-

ting meydanında tutarı bir tavır takılması, halka siyasi gerçeklerin doğru bir şekilde aktarılmasından dolayı, miting döneminde yapılan yürüyüşte devrimcilerin kortejine büyük bir katılım oldu.

CEZAEVLERİ

Yurdun çeşitli yerlerinde cezaevlerinde de devrimciler diğer mahkumlarla birlikte 1 Mayıs'ın mücadelesini ruhuna yaşattılar. Faşizmin zindanlarında da faşizme karşı mücadelenin sürdüğünü 1 Mayıs vesilesiyle bir kez daha gösterdiler.

Yurtdışında 1 Mayıs

AVUSTURYA

Yurt dışındaki Türkiye'li işçiler ve devrimciler de Avrupa proletaryasının 1 Mayıs törenine enternasyonalist bir ruhla katıldılar. Bu arada, Avusturya'daki Türkiye'li devrimciler de Viyana'da 1 Mayıs dolayısıyla bir miting yaptılar.

ALMANYA

1 Mayıs, Berlin'de de devrimcilerin ve diğer emekçilerin sokaklara indiği bir gün oldu. Ancak bunun boyutları Türkiye'dekine varmaktan uzak idi. Genellikle sosyal demokrat sendika ağalannın yönetimindeki sendikalar birliği (DGB) tabandan gelen baskının etkisinde bu yıl açık havada miting yapmaya zorlandı. Daha önceki yıllarda, kapalı salonlarda müzikli eğlencelerle geçişirlerdi oysa. Ancak DGB'nin bu miting, sloganların iyice sınrılandığı, sendika ağalannın başka kimsenin konuşmadığı, yavaş bir miting oldu. Hatta bu yürüyüş ve mitingün düzenleyicileri, pankart taşıyacak kimselerin önceden ismen saptanmasını isteyecek kadar ileri gittiler. Hemen belirtelim, buradaki ilerlemeler ile sosyal demokratlar (türlü-çeşitliler) bu mitingde katılarak kuzu kuzu dinlemek yolunu seçtiler.

Politik görüş özgürlüğünü kısıtlayan bir üzü- kü kabul etmediği için Sendikalar Birliğinden ayrılmış olan 8000 üyeli Berlin Öğretmenler sendikası (GEW) ise aynı bir yürüyüş düzenledi. Bu yürüyüşte çeşitli gruplar katıldı. (Öğrenciler, öğrenciler, emekçiler, Çin ve Arnavutluk taşınmacıları, devrimciler...) Türkiye'li gruplardan Halkın Yolu, ATIF ve (devrimciler) yer aldığını TIGB ayrı ayrı yurtdışta TIGB'nin aşağı yukarı 200 kişiyle katıldığı göndüldü (en büyük grup idi). Slogan ve pankartlar serbestti. Yürüyüş sırasında marşlar söylendi. Halk oyunları oynandı. En çok "Tek Yol Devrim", "Hüseyin, Mahir, Ulaş, Kurtuluş Kadar Savaş", "Olgarşi Mezara, Halk İktidara" sloganları atıldı. Bunların yanında mahalli sorunları dile getiren slogan ve pankartlara da yer verildi. Üçen yılki gibi bu yıl polis, yürüyüşü provoke etmeye çalıştı. Atom santrallerin yapımına karşı olan bir gruptan birini döverek tuttu. Biraz sonra yine arka taraflardaki bir gruba saldırdı ve 4 kişiyi tuttu. Bunlardan ilk tutuklanan genç hala hapiste.

Devrimciler yürüyüş sırasında Türkçe, Almanca bildiriler dağıttılar. Almanca bildirileri genellikle okunmuş ve devrimci siyasetin nasıl ve kimlerle uygulandığını Alman kamuoyuna tanıtmaya yaradı. Yürüyüş sonunda tüm yabancı gruplar adına bir arkadaşımız bir konuşma yaptı. Miting kürsüsünün ardında şehit devrimcilerin resimleri ve "Kurtuluş Kadar Savaş" pankartı yer alıyordu. Yine bu konuşmadan önce, 1 Mayıs 1977'de İstanbul'da oligarşinin katlettiği emekçilerin anısına saygı duruşunda bulunuldu.

ADAPAZARI'NDA DEVRİMCİLERİN YÜKSELİYOR!

Son birkaç ay içinde, faşist güçlerin genel bir saldırı içinde olduğu bir ortamda, faşistlerin ve gericilerin bir mevizi, kaleesi olarak adlandırılan Adapazarı'nda devrimci hareketimiz hızla gelişti, faşist güçlerin elindeki birçok mevzi geri alındı, faşistlerin ve gericilerin etkinliği kırılmaya başlandı.

Faşistler ve gericiler genel olarak Adapazarı'na ve özel olarak Sakarya Devlet Mimar ve Mühendislik Akademisi'ni kendi kaleleri olarak görüyor.

Faşist işçileri kurma doğrultusunda militan bir mücadele ve yoğun siyasi çalışma okulunda devrimcilerin belli bir etkinlik sağlanmasını getirdi. Faşist güçler böyle aktif bir direniş beklemiyorlardı ve şaşkınlığa uğradılar ve bu direnişle birlikte okuldaki devrimciler etkinlik sağladı. Şimdi devrimciler okula 250 kişilik bir grupla gidip geliyor.

Bütün bu gelişmeler karşısında şaşırıp ve giderek azgınlaşan faşist güçler, bir taraf-

13 MAYIS KARS MITİNGİ

Kars'ta 1 Mayıs öncesinde çeşitli demokratik kuruluşlar arasında sağlanan güçbirliği pratikte bir takım çalışmaların hayata geçirilmeye çalışılıyor. 1 Mayıs öncesinde 1 Mayıs'ta ne yapılacağı konusunda TÖB-DER, TOM-DER gibi demokratik kuruluşlara görüşülüyordu. Ancak bu esnada Halkın Kurtuluşunun tekkesi DEV-HALK-GENÇ deməği 1 Mayıs mitingine izin aldıklarını isteyen "Ajlasoyunda serbestlik, eylemde birlik" ilkesine göre bu mitingde katılabileceğini bildirdi. Diğer demokratik kuruluşlar ise böyle bir anlayışla "yanlış" bir davranış olduğunu, devrimcilerin yapabilecekleri miting gösterilerinin güçlü ve disiplinli kitle gösterileri olması gerektiğini, oysa önceden belli ilkelere ve ortak bir platform tespit edilmeden düzenlenen bir mitingün olamayacağını bildirdiler ve yeniden bir tertip komitesi hazırlanması gerektiğini söylediler. Pek tabii ki alınan cevap olumsuzdu.

Bunun üzerine devrimciler bu mitingde katılmayı yanlış olacağı ve Ardahan'da 1 Mayıs mitingini düzenlenmesini kararlaştırdılar. Ardahan TÖB-DER, Hamal-Der, Kadınlar Deməği, Göle-Der, Kars DEV-GENÇ bu mitingde katıldılar. Mitingün son ana kadar iptal edildiği bildirilmesine rağmen devrimcilerin direniş sonunda tekrar miting için izin aldı. Ve kısa sürede güçlü ve halkın kaldığı bir kitle gösterisi düzenlendi.

Kars'taki 1 Mayıs mitingini öncesi ise polisin olay çıkacağı söylentilerini yayması ve üstelik mitingde katılmayan bir takım diğer revizyonist grupların da bu söylentilere katılması sonucu, halk arasında bir paniğe yaratılmaya çalışıldı. Ve miting valilikçe iptal edildi. 1 Mayıs günü de söylentiler kendini gösterdi ve hiçbir dükkan açılmadı. Halkın Kurtuluşu her ne kadar kendini tamtin ihtiyacından ötürü 1500 kişilik "güçlü" bir miting yaptığını yazsa da bir avuç insanla sözde 1 Mayıs mitingini gerçekleştirdi.

İşte 13 Mayıs mitingini öncesi durum kısaca

tan Akademi idaresini kullanarak devrimci öğrencileri yok yere okuldan uzaklaştırmaya, diğer taraftan tek tek akademi öğrencilerinin kaldıkları evleri bombalamaya, kurşunlamaya başladılar.

Bu saldırılar karşısında devrimcilerin, doğru devrimci önderlik altındaki anti-faşist güçlerin gerileyeceğini sanan faşistler devrimcilerin kararlı tutumu karşısında giderek bozguna uğramaya başladılar. Ve devrimciler bu gelişmeler karşısında, "İŞ-SİZLİĞİ VE PAHALİLİĞİ, AKADEMİDEKİ İDARİ BASKILARI, BOMBALI FAŞİST SALDIRILARI KINAMA MITİNG VE YÜRÜYÜŞÜ"nü yapma kararı aldılar.

Devrimcilerin (hatta CHP dışı solun) önderliğinde bir miting Adapazarı'nda ilk kez olarak yapıyordu. Ve bütün engellemelere ve zorluklara rağmen Miting 13 Mayıs günü yapıldı.

Miting ve yürüyüşe 1000 civarında bir kitle katıldı. Miting alanı etrafında 15-20 bin civarında bir halk kitlesi toplantmıştı. Devrimciler disiplinli bir şekilde yürülerken "Pancarda Sömürüye Son, Yaşasın Akademi Direnişimiz, İşsizliğe Son Zamlara Hayır, Faşizme-Zama-Zulme Karşı, Tek Yol Devrim, Mahir Hüseyin Ulaş, Kurtuluş Kadar Savaş" vb. sloganlar atıldılar. En önde ise "DEVİRİMCI YOL" pankartı taşınıyordu. Halkın büyük bir ilgi ve dikkatle izlediği konuşmalardan sonra miting devrimci andı içilerek bitirildi. Bu miting ve yürüyüşle, faşistlere, bombalı silahlı saldırıların devrimcileri, ilericileri, yurtseverleri yıldırılmayacağı, tam tersine onların kararlılığını, mücadelesini artıracağı, kamçılacaktır açıkça gösterildi.

böyleydi. Bu şartlar altında Kars DEV-GENÇ güçlü bir kitle gösterisi yapmak ve halk arasındaki devrimcilerle karşı olan tehdirdirliğini yennek açısında diğer demokratik kuruluşlara 13 Mayıs mitingini önerisini götürdü. Bu öneri pek tabii ki, hiçbir tabanı olmayan, hiçbir gerçek göstermeden DEV-GENÇ'ten ayrılan naylon deneklere ve tekke örgütlerine bildirilmedi.

Birçok çevre ile ilçe demokratik kuruluşlarından bu öneriye olumlu cevap geldi. Ve miting çalışmalarına başlandı.

Miting çevre ile ilçelerden, şehirde mahalle ve okullardan 20.000'in üstünde kişi iştirak etti.

Miting sonrası halk üzerinde mitingün olumlu etkisi görüldü ve söylentilerin, de-dükönlükün tamamen yalan olduğu ortaya çıktı.

Bu çalışmalar esnasında karşılaşılan zorluklardan en önemlisi ise mitingde katılmayan grupların 1 Mayıs öncesi gibi, (tabii buna bu kez Halkın Kurtuluşu da katıldı) olay çıkacağı dedikodusunu yaymalarıydı.

Ancak tüm bu engeller yapılan yoğun bir çalışmaya ilçe bertaraf edildi. Zaten 13 Mayıs günü mitingde 1 tek dükkanın kapanmaması da bu söylentilere verilen en güzel cevaptı.

Tüm bu olumlu gelişmelerin yanında miting boyunca birçok eksikliklerimiz oldu. Bunlardan en önemileri ise ekonomik-demokratik sloganlara yeterince yer verilmesi ve konuşmaların yetersiz oluşu idi.

Ancak biz bu mitingü, tüm oportünist ve revizyonist anlayışların halktan nasıl kop-tuklarını, teşhir olduklarını, kitle yürükçülüğünü yapanları nasıl kitleden tecrit olduklarını ortaya çıkması açısından; devrimci hareketle parçalanmışlığını yerini artık toparlanmanın aldığı göstermesi açısından gerek Türkiye ve özel olarak da doğudaki devrimci hareket açısından önemli bir gelişme olarak görüyoruz.

ALDO MORO OLAYI, RAF VE KIZIL TUGAYLAR ÜZERİNE

İtalya'nın eski başbakanlarından Hristiyan Demokrat Partisi başkanı Aldo Moro'nun 16 Mart 1978 günü kaçırılmasından sonra, başta İtalya olmak üzere bütün dünya Kızıl Tugaylar'dan bahsediyor oldu. 1977 Eylülünde de Federal Almanya'da İsyenler Sendikası Başkanı Schleyer'in kaçırılmasında bütün dünya RAF'tan (Red Army Faction/Kızıl Ordu Grubu) bahsediyor oluyordu.

Her türlü revizyonist grubun yaptığı gibi, RAF ve Kızıl Tugaylar'ın "göçüst", "maceracı akımlar" yada "CIA örgütleri" diye niteleyip tartışmayı bir çırpıda kesmek doğru değildir. Bu örgütlerin politik çizgileri ve somut pratikleri M-L'ın içindeki idelenip değerlendirilmelidir. Böyle bir değerlendirme, "öncü savaş", gerilla mücadelesi, vb. konularda yoğun tartışmaların sürdüğü günümüz koşullarında daha bir önem kazanmaktadır. Devrimci hareketin devrim anlayışına ilişkin tespitleri tartışırken, RAF ve Kızıl Tugaylar'ın eylemleri, devrimci unsurlarda, her türden revizyonist ve oportünist grubun "şamalatlarıyla", bir takım kafa karışıklıklarına neden olduğundan bu kafa karışıklıklarının giderilmesi gereklidir. Ayrıca RAF ve Kızıl Tugaylar'ın eylemlerine birlikte metropollerdeki emperyalist burjuvazi ve onun ülkemizdeki uzantıları, her türlü kitle iletişim araçları üzerindeki denetimlerinden yararlanarak kendi artan teorizmlerini kitlelere nezdinde meşrulaştırmaya çalışmaktadır. Uluslararası tekelci burjuvazinin ve onun yeri ortaklarının bu girişimi açıkça çıkarılmalı, teşhir edilmeli ve etkisiz kılanmalıdır.

Bu yazıda RAF ve Kızıl Tugaylar bu çerçevede içinde ele alınıp incelenecektir.

1960 sonrasının objektif bir geçmişi; emperyalist metropollerde, devrimci mücadelenin geliştiği ve işçi sınıfı içinde reformizmin ve revizyonizmin etkinliği; buna karşılık sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde devrimci mücadelenin ulusal ve halk kurtuluş savaşları sürecinde artan etkinliği. Bu, Marksist Leninistler için 1960'lar dünyasında veri bir durumdur.

RAF, Avrupa'da işçi sınıfı hareketinin 1970'lerde en politik bir konumda olduğu Federal Almanya'da ortaya çıkmıştır. RAF, içinde yaşadığı 1960'lar sonrasının veri durumunu değişmez bir gerçeklik olarak ele alıp kendi "devrimci" görevlerini şöyle tespit ediyor:

"Bizdeki proletaryanın irtiraz götürmeyecek şekilde kapitalizmin refah matematiğine elini kolunu kapladığı varsaymaya yetkili değiliz. Olabilir de... Biz istediğimiz kadar Federal Almanya metropolündeki proletaryanın sözü edilen yurdumduymazlığına ve ağırına diktaleti çekelim, Vietnam, Angola, Mozambik, Gine, Güney Afrika ve Latin Amerika'yı yoldaşlar hakkı olarak şu soruyu yöneltecektir: Peki, bağıntılar görebilen ve silahlı mücadelenin gerekliliğini kavrayan sizler bunun için ne yaptınız?..."

"Gerilla araç ve taktikleri yardımıyla bir kaç bin kişi -gereksiz sanayi proletaryasının desteği olmaksızın da- metropollerdeki emperyalist sistemi hissedilir derecede zayıflatılabilir ve böylece halk kurtuluş ordularının enternasyonal savaşına omuz verebilirler. Bu yalnız başına henüz metropollerdeki temel çelişkinin çözümü olmazsa bile, üçüncü dünya ülkelerindeki yoldaşların zaferi için önemli bir katkı olabilir ve genel olarak tüm dünyada -yani metropollerde de- sosyalizmin kurulması için önemli bir adım olacaktır. Eğer kapitalizmi insan yıyen bir canavar olarak tespit etmiş isek, bu canavarın kafasında oturan bizlerin her şeyden önce (öncü) ve tüm koşullar altında onun silni merkezlerini tahrip etmemiz ve dağıtımının onun yitirdiği taraflarından kurtulmasına kadar bakımımız gerekir. Adına yakışır olanı oca grubu, her şeyden önce bugün halihazırda bilinçli durumda olanları bu mücadelede somut olarak katılmaya yönlendirmek ve bizzat örnek bir atılımı

önde yürüme yükümlüdür." (Batı Avrupa'da Silahlı Mücadele, RAF, Yar. y., s.9, 12).

Bu tespitlerde, her şeyden önce, RAF gibi savaşçı bir örgütün, aslında, kendi ülkesinin işçi sınıfını, Avrupa "komünist" partileriyle temelde aynı bakış açısıyla değerlendirdiği görülmüyor. Avrupa "komünist" partilerinin "sosyalizme banşılı geçiş" öneren reformist çizgilerini ülkelerindeki işçi sınıfının zincirlerinden başka kaybedecek şeyleri olduğuna" bağlarlar içine düştükleri ekonomize; bu mantığa sode karşı çıkan RAF ve benzeri örgütler ise kendi devrimci görevlerini esas olarak "üçüncü dünya ülkelerindeki devrimci mücadelelere destek olmak" olarak tespit etmekte -"sol", "milltan" bir görünümde de olsa- kendileri düşüniyorlar.

RAF'ın çizgisi görünüşte son derece "enternasyonalist" bir çizgidir. Oysa, bilindiği gibi, M-L bir örgüt, kendi ulusal görevlerini (kendi ülkesindeki devrimci görevlerini, kendi işçi sınıfının sosyalizm mücadelesine ilişkin görevlerini) yerine getirdiği ölçüde uluslararası görevlerini yerine getirebilir; ve uluslararası görevlerini yerine getirdiği ölçüde kendi ulusal görevlerini yerine getirebilir. RAF ise bu ikisi arasındaki bağlantıyı, "sol" bir anlayışla tümüyle kopartarak kendi ulusal görevlerini ihmal ediyor. Doğal olarak, "devrimci" görev, "emperyalizme, emperyalizmin sinir merkezleri olan metropollerden vurma" olarak tespit edilince, çalışma tarzı, örgüt anlayışı da ona göre biçimleniyor. "Emperyalizmi sinir merkezleri olan metropollerden vurma" görevi tespiti, arkasından "hangi metropolde vurursan vur", "vur da nasıl vurursan vur" anlayışlarını getiriyor. Schleyer'in kaçırılması, Mogadişi katliamıyla sonuçlanan uçak kaçırma olayı ve 1977 sonbaharında Batı Avrupa'da gelişen olaylar, bu anlayışın somutlaşmasıdır. Eylem alanı olarak tüm emperyalist metropoller, örgüt anlayışı olarak ulusal sınırları tanımayan bir örgütlenme: Bu, troçkizmin 1970'ler metropollerindeki yeni bir tezahürünün başka birşey değildir.

RAF'ın eylemleri sürecinde ortaya çıkan diğer bir durum da, kitlelerin RAF'ın eylemlerine gösterdiği olumsuz tepkidir. Bunun nedeni olarak, sadece uluslararası tekelci burjuvazinin aleyhte propagandasını göstermek son derece yanlıştır. Çünkü benzeri propaganda, birçok geri bırakılmış ülkedeki ulusal ve halk kurtuluş mücadeleleri sürecinde gündeme gelen gerilla eylemleri için de söz konusudur. Ama tam tersine, bu ülkelerdeki gerilla eylemleri, tüm karşı propagandalara rağmen, emeçli halkın giderek artan sempoiz ve desteğiyle kazanılır. Ve giderek tüm emeçli halkın devrim saflarında yer almaları sağlarlar. Bunun nedeni bu ülkelerdeki gerilla eylemleriyle RAF ve benzeri örgütlerin gerilla eylemleri arasındaki siyasi muhteva bakımından var olan özsel farklılıktır. Sömürge ve yarı sömürge, yeni sömürge ülkelerdeki gerilla eylemleri tümüyle, kendi ülkelerinde devrim mücadelesini veren örgütlerin, bir stratejinin parçası olarak gündeme getirdikleri eylemleridir. Ve bu ülkelerde, sürekli var olan olgunlaşmış milli kriz (kitlelerin yoksulluğu, ülke ekonomisinde, siyasal yaşamında ve toplumsal yapısında) şu veya bu ölçüde sürekli var olan kriz) ve emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin sürekli olarak açık zor yöntemleriyle, faşist yöntemlerle kitleleri yönetmeleri(1), buralarda, silahlı mücadelenin toplumsal gereksizi ve aynı zamanda temel alınmasından nedenidir. Oysa benzeri bir durum emperyalist metropollerde söz konusu değildir. Ve en önemli hedef kendi ülkesinde devrim yapmak olmasa, çalışma alanı bütün metropoller olarak tespit edilirse ve gerilla eylemleri bu tespitlere göre gündeme getirilirse, metropollerdeki ve özel olarak Federal Almanya'daki emeçli halk yığınlarının RAF'ın eylemleriyle kendi sınıfsal çıkarılarında hiçbir bir ilişki kuramaması, emperyalist burjuvazinin aleyhte propagandaşının etkisi altında kalması ve hak-

ta RAF'a karşı belli bir olumsuz tepki göstermesi son derece doğaldır. Bu durumu, bizzat RAF, kendi işçi sınıfına seslenmeyen, dolayısıyla Marksizm-Leninizmle ait olmayan, "sol" çizgisiyle yaratmıştır.

1977 sonbaharında bütün dünya RAF'tan bahsediyordu. 1978 ilkbaharında ise bütün dünya Kızıl Tugaylar'dan ve eylemlerinden bahsediyor. Kızıl Tugaylar (KT) neyi savunuyor ve ne yapıyor?

Her şeyden önce şunu belirtmek gerekir ki, İtalya'da çelişkiler son derece yoğun ve derin olmasına karşın, devrimci bir geçmişe sahip olan İtalyan Komünist Partisi (IKP) süreç içinde revizyonist bir parti olmuş ve 1970'lerde, Avrupa'nın, "devrim yapmaması yemin etmiş", "komünist" partilerinden biri olarak, derinleşen bunalım sürecinde burjuvaziye, özel olarak da tekelci burjuvaziye ve onun öz siyasal temsilcisi Hristiyan Demokratlara bunalımı düzen sınırları içinde çözmek üzere, işçi sınıfına ve devrime "tarihsel ihanet"ini ifadesi olan "tarihsel uzlaşma" önermiştir.

IKP'nin 1968'lerde keskinleşen bu uzlaşmacı, revizyonist politikası karşısında İKP'den ayrılanların oluşturduğu gruplar (KT, Silahlı Proleter Çekirdek, vb.), İtalya'da devrimin devlete ve onun kurumlarına karşı doğrudan sert bir saldırıya geçmekle hıznlandığını tespit etmişlerdir. İtalyan kapitalizminin öteki metropollerine göre güçlü ve hatta bir ölçüde denenmiş bir devleti olduğu, bu grupların bir yanısırla (ilüzyon) içine düşerek İtalya'yı yarı-sömürge, yeni-sömürge ülkelerine özgü özelliklere sahip bir azgelişmiş ülke olarak görmelerine ve dolayısıyla iktidarı sömürge ülkelerdeki gibi, halkın işçi sınıfının devrimci hareketiyle, halkın işçi sınıfı sürecinde kurularak devrimde haki olursa ile ele geçirilmesini savunmalarına neden olmuştur. Bu gruplara göre, anti-emperyalist mücadele modeli çerçevesinde silahlı mücadele, genel bir ayaklanmaya neden olacak bir düzenlilik ortamı yaratacaktır. Bu gruplar içinde süreç içinde etkin duruma gelen KT bu konuda son derece açıktır:

"Silahlı eylemin, öncü proletaryanın ve direnç hareketinin, gerçek ve adil çıkarlarına doğrultusunda doğrudan örgütlenmesigelişir bir politik çalışmanın en üst aşaması olduğuna inanıyoruz. Başka bir deyişle, silahlı eylem, derinleşene sınıfsal çalışmaya için bir çıkış noktasıdır: İktidara yönelme perspektifidir." (Aktaran: Le Monde Diplomatique, Nisan 1978).

KT ve Silahlı Proleter Çekirdek bu anlayışa göre eylemlerini geliştirirler. Bu gruplar, ilk önce küçük patronları, personel şeflerini ve atölye şeflerini hedef alırlar (43 tanesini kaçırarak, bazılarıyı yargılayıp cezalandırarak), ama işçi sınıfı yerinden oynamaz. İkinci aşamada, Devlet otnitesinin sembolü olan (yüksek hakimler, polisler, vb.) devlet görevlilerini hedef alırlar. Ama bu eylemlerin de kamuoyunda pek bir etkisi olmaz. Daha sonra orta sınıflara göz dağı vermek için Hristiyan Demokratların (hatta revizyonist İKP'nin) yöresel yöneticilerini, tanınmış kişileri yönlerler. İKP ise bütün bu gelişmelerle CIA eylemleri olarak yorumlayıp tanıtılmakta ve derinleşen bunalım sürecinde uzlaşmacı, reformist çizgisini sürdürmektedir.

Mevcut burjuva demokratik ortamda revizyonizmin etkinliği KT'ni, revizyonizmin kitleler üzerindeki etkinliğini kırmak ve devrimci mücadeleyi yükseltmek için her şeyden önce burjuva demokratik ortamın yıkılmasına gerektiği fikrine götürmüştür. Ve bu fikir KT'nin şu tür bir siyasal görevi taşıdığına neden olmuştur: "Devletin demokratik görevini yerine getirmemesine neden olacak, gerçek yüzünü gösterecek, zalim, karşı devrimci bir polis devletine dönüşmesini sağlayacak bir gerilla mücadelesi". Silahlı mücadele ile elde faşizmi getirecek, faşist devletin aemasız baskısı.

ise işçi sınıfının revizyonizminin üzerinden kurtuluş silahlı mücadele çağrısına yer almasını sağlayacak. Açıkır ki, böyle bir anlayış Marksizm-Leninizm adına savunulamaz. Marksizm-Leninizm, kitlelerin var olan haklarını ortadan kaldırılmasını ve bu doğrultuda mucircede verilmesini savınmazlar.

Revizyonizmin etkinliği karşısında İtalya'da devrim yapmak için her şeyden önce devlete polis devletine dönüştürmek amacıyla gerilla mücadelesi" öneren KT, ipki, reformizmi etkinliği kapsamında "metropollerde devrim olmaz, metropollerde gündeme getirilecek silahlı mücadele için ulusal ve halk kurtuluş savaşlarına destek olmalıdır" diyen RAF gibi, metropollerdeki var olmayan devrimci hareketlerdir. RAF ve KT, metropollerdeki mevcut koşulları teslimiyetin bir ifadesi olarak, sabırsızlık içinde, acelele, "sol" ama kolayca bir anlayışla bu ülkelerde gerilla mücadelesini gündeme getirmekte direler.

KT revizyonizmin etkinliği karşısındaki teslimiyetini ve "sol" tavrını, İtalya'yı bir yarı-sömürge ülke olarak ele alıp örmek istemidir. Özellikle ABD emperyalizminin İtalyan kapitalizmi üzerindeki etkinliği buna imkan tanımıştır. 1978 Nisan ayı içinde yayınladığı bir bildiri, KT, "İtalya, Türkiye ve Lübnan'ı Avrupa kapitalist zincirinin en zayıf halkaları" olarak değerlendirmiştir. "Hristiyan Demokrat Partisi'nin İtalya'yı Amerikan ve Batı Alman emperyalizminin sıçırma tahatası yapmak"ta suçlamış ve Aldo Moro'yu ABD emperyalizmine kulaklık örmek suçundan yargılayacaklarını açıklamıştır. (Aktaran: The Guardian, Nisan 1978).

Yine bizzat KT'nin önderlerinden Renato Curcio, "gündemimizde olan Çin deneyimimiz" demektir. "Çin deneyimimiz" iki yıldır bir çabamın değil kırk yıl aşkın süreçte uzun bir savaşın sonunda mümkün olacaktır." (Aktaran: News Week, 15 Mayıs 1978).

"Sol" bir çizgideki KT İtalyan ekonomisi üzerindeki ABD kapitalizminin etkinliğini ve İtalyan kapitalizminin diğer metropol ülkelere göre geriliğini bakıp İtalya'da halkın savaşı önmekte ve bunu gerçekleştirirken ilk koşulu olarak "devlet polis devletine dönüşürecek gerilla mücadelesi" verilmesini savunmaktadır. Açıkır ki KT, kapitalizmin kendi iç dinamiği ile geliştiği bir ülke olan İtalyan toplumunun gerçeklerine uymayan bir ideolojik siyasi-pratik çizgi izlemektedir. KT'nin, askeri eylemlerinin bugünkü başarısına rağmen, uzun dönemde siyasal başarıya ulaşması düşünülemez.

Kapitalizmin kendi iç dinamiği ile geliştiği metropol ülkelerde, devrimci politika, ortaya çıkacak bir devrimci kriz anında, "politik konjonktür" yada "aktuel uğrak" anında iktidarı silahlı bir ayaklanma ile -vurup- alacak biçimde hazırlanmayı ve yığılan buna hazırlamayı gerekli kılar (2). Ve krizin en yoğun anında iktidarı -vurup- alınması zorunludur. Ama bugün milyonlarca işçiyi denetleyen Batı Avrupa "komünist" partileri "devrim yapmaktan, iktidarı almaktan korkmaktadırlar" ve derinleşen kriz anlarında pasif kalmakta, hatta bazen -IKP gibi- krizin altlatılmasını için burjuvaziye doğrudan yardımcı olmaktadır. KT ve benzeri örgütler ise, (revizyonizmin etkinliği karşısında bir anlamda revizyonizme teslim olarak) kitleleri devrim mücadelesine seferber etmeyi, onların silahlı bir genel ayaklanmaya hazırlamayı tümüyle bir yana bırakarak, İtalyan işçi sınıfının ekonomik, siyasal çıkarlarına hizmet etmeyi, işçi sınıfının hedeflerine ters düşen bir gerilla mücadelesini sürdürmeye yönelmekte dirler. KT'nin işçi sınıfı nezdinde teorik olmasının bir nedeni revizyonizmin etkinliği ne diğer bir nedeni de budur. Ve KT'nin siyasal bakımdan başarıya ulaşamamasını, uzun dönemde yenilgiye mahkum olmasının da esas nedeni budur.

(Devrimci Yol 14 sayısında)

GEÇMİŞ DEĞERLENDİRİLMELERİNE İLİŞKİN BAZI NOKTALAR

(Devrimci Yoldaşlar)

7 THKP-C hareketi niçin ve hangi ortamda yenilmiştir? Bu yenilgiden çıkarılması gerekli dersler nelerdir? Geçmiş hareket doğru muydu?

Daha önce, gerek Bildirge'de, gerekse geçen sayıdaki bölüme yenilgiyi temel olarak, THKP-C hareketinin eksikliklerine ve hatalarına bağlanıyoruz söylemiş, yeni devrim olan ideolojik çizginin yanlış olduğu sonucunun çıkarılmayacağı ve onun ideolojik çizgisinin, devrim-örgüt ve mücadele anlayışının doğru olduğunu söylemişik. "örgütsel yapılarındaki eksiklikler, örgütün ideolojik temelindeki ve birliğinin sağlanı olmayışı, bunu sonucu Türkiye tarihinin en büyük takibi "başlangıçta bölünmeye uğranılması gibi nedenlerle" kaçınılmaz bir şekilde yenilgi ile karşılaşmıştı.

1971 yenilgisi, THKP-C hareketinin gerek örgütsel yapılarındaki ve gerekse örgütün ideolojik temelleri ve birliğinin açısından önemli zaaf ve eksiklikler ihtiva ettiğini ortaya koymuştur. THKP-C'nin ideolojik çizgisi, devrim ve mücadele anlayışı, örgütün değişik çalışma alanlarındaki tüm birimlere ve yönetim kademelerine hakim kılınamamıştır. Bir örgütün başyana ulaşabilmesi için doğru bir ideolojik çizgiye sahip olması ve en üst düzeyde bu ideolojik çizginin izlenmesi yeterli olmaz. İdeolojik tespitlerin değişik çalışma bölgelerinde ve mücadele alanlarında yukarıdan aşağı bir şekilde doğru olarak kavranılmasını ve bütün örgütün organik bir bütünlüğe ulaşmasını zorunludur. Bir parti içinde, değişik çalışma alanlarında, o çalışma alanlarının özelliklerinden ileri gelen nüanslar ve farklı görüşler daima bulunur. Bu dengeyi doğru bir biçimde sağlama ve çok yanlılık kazandıran olumlu bir olgudur. Parti bu fikir çeşitliliklerini dengeli ve uyumlu bir bütünlüğe ulaştırarak mekanizmaları, sahip bir organizasyon olmalıdır.

THKP-C hareketi içinde, başlangıçtan itibaren fikir ayrılıklarının var olduğu görülmüştür. Bu ayrılıklar, kuruluş aşamasındaki hareketin, zorunlu olarak silahlı mücadeleyi başlatması sonucu, mücadeleden keskinleşen koşullarında giderilememiş; farklı iki dünya görüşü arasındaki bir ideolojik farklılaşmaya dönüşen ayrılıklar, çok kritik bir aşamada bölünmeye yolaçmıştır.

Burada, oldukça önemli bir sorunu vardır: THKP-C hareketi, farklı mücadele alanlarında ve değişik mücadele biçimlerini silahlı mücadele temelinde bir arada yürütmesi zorunlu görün bir çalışmaya tarımı önörüyordu. Banşçı ve ekonomik-demokratik mücadele silahlı mücadeleye tabi bir biçimde yürütülecek, yani silahlı mücadeleyle çözümlenecekti. Banşçı kitlesi mücadelesini ve ekonomik demokratik mücadelenin, silahlı mücadeleye göre şekillenmesi nasıl anlaşılmalıydı? Bu anlayış, revizyonist ve silahlı mücadele biçimlerinin yanına "ektiktik olarak bir arada bulunması olarak yorumlanamayacağına göre, banşçı ve ekonomik-demokratik mücadelenin silahlı mücadeleyi temel alan bir çalışma anlayışıyla yürütülmesi nasıl gerçekleştirilecektir? THKP-C'nin en geniş kapsamlı örgütlenmesi Dev-Genç'ti. Yukarıdaki soruya, 71 pratiği içinde olumlu bir çözüm getirilmemiş olduğunun da en büyük özelliği yine Dev-Genç olmuştur... Silahlı mücadele ile banşçı mücadele alanlarındaki örgütlenmeler arasındaki bağlantı konularının örgütlenilememesi, yani partinin farklı alanlarda var olan çalışmalarına yukarıda sözü edilen anlamda uyumlu laştırılmı "bağlanıştırılmemesi", onun gelişimindeki zaaf ve eksikliklerinin en önemlilerinden bir tanesi sayılmalıdır.

THKP-C hareketinin örgütsel yapılarındaki eksikliklerin yanısıra, örgüt kademelerindeki ayrılıkların, mücadeleden kes-

kinleştiği koşullarda giderek büyümesi sonucu ortaya çıkan bölünme yenilgisi'nin önemli nedenlerinden birisi olarak görülmelidir. Bölünme, ebeveki tek başına yenilgiyi açıklayan bir olgu olarak görülemez. Mücadelenin keskinleşen koşullarında, oligarşinin Devrimci Harekete yönelik bir yoketme saldırısına girdiği (sıra sonrası) dönemde ortaya çıkan bu bölünme bir yandan adeta Devrimci Harekete yönelik saldırıya tepeden yardım edilmiş fonksiyonunu yerine getirmiş, diğer yönüyle de bu saldırı karşısındaki düzenli bir geri çekilmeyi iş mücadelesinin bir sonucu olarak önemsizleştirmiştir. Bu koşullarda arka arkaya yenilen Devrimci hareketi yenilginin eşliğine getirmiş. Devrimcinin idamının önlenmesi amacıyla, devrimci hareketin en zayıf bir durumda olduğunu, işçi eylem ve nihayet Kazidere, yenilgiyi nostalmiştir.

"Geçmiş hareket doğru muydu yaniş mıydı?" sorusu sıkça rastlanılan bir sorudur. Otesi, bu soruya bizim getirdiğimiz çözümlerimizin yeterli cevap getirmediyi savunun ileri sürüldüğü de oluyor; bu konuya ilişkin ayrıntılı bir tartışmaya girişmek, bu yazı ve derginin çerçevesini aşan bir konudur. Kabaca yinoyelimsik; THKP-C hareketinin devrim ve mücadele anlayışı, izlediği siyasi çizgi doğrudur. 1971 dönemindeki koşullarda silahlı mücadeleyi başlatma kararı alsada da, hareketin bütün eksikliklerine rağmen zorunlu idi.

8 Burada, tartışma konusu edilen bir noktaya da değinelim. Bizim Devrimci Hareketin "savaşmak zorunda kaldı" ifadesinden kalkılarak, "zorunda mi kaldı, yoksa teorik tespitlerimizin gereği olarak mi savaşa başladık?" gibi bir ikilem ve tartışma ortaya atıldığı görülyor. "Savaşmak zorunda kaldı" sözünde, "zorunda", "edilgen" bir ifade kullanılır. Burada, böylece onun "teorik tespitlerimizin gereği olarak" "savaşmak zorunda kaldı" ifadesi reddedilmiş oluyor mu? Böyle bir soru ilemler kadedebilecek için insanın, teorik tespitleri, sınıflar mücadelesinin zorunluluklarından koparan ve onu bazı kişilerin heşifelliği reçeteleri sararı bir medrese mollası olması gerekir. KSD yazarı, bu konuda, bizim "12 Mart fashizmine karşı savaşa atılmak zorunda kaldı" şeklindeki ifademiz karşısında şöyle yazıyor: "Şimdi bu sözlerle, yaşadığımız gerçeğe rağmen inanacak mıyız? THKP'nin harekete geçiyle 12 Mart saldırılarının başlayışı arasında acaba kaç ay var...?" (Geçen sayımızda, geçmiş "12 Mart'ta başlayan 1971 Direnişii" olarak ifade ettiğini jördüğümüz) KSD yazarınn burada söylediği şey THKP-C'nin silahlı eylemlere 12 Mart öncesinde, Şubat ayı içinde başlamış olması. Bu suretle bizi "çürütüyor".

THKP-C hareketinin, 1970 Aralıkında silahlı mücadeleyi başlatma kararı yoktur, "örgütün emekli sınıflar içimdeki temellerinin güçlendirilmesini önğören bir program doğrultusundaki çalışmaları" sözkonusu idi.

Daha sonra, ilkimizdeki sınıflar mücadelesinin hızla keskinleşmesi ve oligarşinin bilinen koşullar içinde halk ve devrimci harekete yönelik saldırılarının giderek gelişmesi. Devrimci Hareketin silahlı mücadelesinin başlatılmasına yönelmesini (bütün eksikliklerle rağmen) zorunlu kılmıştır. Halta, Mahir Çayan bu konuda geç kaldığına da ifade etmiştir. Tabiiyıyla, başlatılan mücadele, onun ideolojik tespitlerinin; halk savaşının ancak öncesi savaşı aşmasından geçerek başyana ulaşabileceği şeklindeki ideolojik doğrultusunun bir sonucudur. Bu tespitler olmasa önce savaşı kapsayınca girecek şekilde silahlı mücadele başlatılmazdı. Ama 12 Mart ortamı söz konusu olmasa idi, silahlı mücadelesinin daha sonraki bir dönemde başlatılması da söz konusu olabilirdi. Ne vakti somut siyasi koşulların sıratle 12 Mart'a doğru tımanmaya başlaması, o koşullar altında, mücadelesinin başlatılmasını zorunlu hale

getirmiştir.

Eylemlerin 12 Mart gününden önce başlatılması olmasınca: Buna KSD, geçmiş hareketi, "12 Mart'ta başlayan 1971 direnişii" derken, kendi kendisine hatırlatmalı; zira bu, bizim yukarıdaki söylediklerimiz açısından herhangi bir şey ifade etmez. Bizim söylediklerimizden, enci savaşı ve silahlı propaganda safesinde 12 Mart sonrası durumlar için geçerlidir gibi bir sonuç çıkartılması da sözkonusu olamaz. Mücadelenin yürütülüşünde, koşullar bir bütün olarak yaratacağı genel siyasi sonuçlar çerçevesinde, hesaba katılır. Demokratik hakların nispi olarak varolup olmaması tek başına tayin edici olmaz. 1971 başlarında silahlı mücadeleye başlamasındaki temel siyasi amaç ise, halkın banşçı-silahlı devrimci hareketinin örgütlenilmesidir. Ve bunun için, o koşullar altında, silahlı mücadelesinin başlatılması zorunlu görülmüştür.

KSD yazarı sözümüne büyük laflar ediyor. "THKP savaşmak zorunda kalmadı, teorikni yaptığı savaşa kendisi başladı". Sıradan lafl Ama daha önemlisi böylesi bir düşünce yokluğu ile, tartışmaya dogmatik bir düşünce yapısı çerçevesinde sunulması koşullarına karşılar, gizli birtakım şeyleri "işçi" ediyor(!), açığı çukuryor havalandırarak, bayagi pozları! "Söyle dediğin için Mahir Çayan'ı inkar ediyorsun, böyle yapmadığın için geçmişini reddetmiş oluyorsun" gibi tam ce kendi dogmatik kafasını sorgıleyen saçmalıkları ortaya atarken, sansızlık ki "hazret", geçmişinin en bağnaz savunucusu! Kafa bulandırmayı kendisine melek seçmiş! Şüpheleniyosa, kafa bulandırma (ve biraz da inkarçılık konumunun yarattığı kompleks ve bastırılmırlardan kurtulma) uğruna herhangi bir türlü ikileme ve sefaletlerin için, oportünizmin tüm karakteristilerini bulmak olanaklıdır.

Bu yolla, bu sağ oportünizmin reaksiyon çerçevesi içinde olusan bazı istikraraz unsurların sağlıklı ve dogmatik kafalardan koşullandırıp yönlendirmeyi belirli ölçüde basardıgını (!) da söylemek mümkündür! KSD'nin bu anlayışla sergilediği tüm "eleştirilerin, eksiksiz olarak, acil ve benzerlerinde de tekrarlanıp durması, reslantısal bir şey değildir.

Tabii, her konuda olduğu gibi, bu THKP'nin silahlı mücadeleyi başlatması konusunda da KSD'nin kafasdarlarına, "ceceiteler" e de söz hakkı tanınmalı.

Bunlardan bir tanesi de bu konuda şöyle yazıyordu: "THKP kazanılmış mevzileri savasını terk etmemek ve bu gibi politik sebeplerle değil, 1. Enin hükümetinin içyüzünü açığı çıkartmak için harekete geçmiştir. 12 Mart'ın kanlı saldırganlığına karşı harekete geçmiştir, onun eylemler sonucu kışkı saldırganlık başlamıştır. Bu saldırıları arkasından DY'a karşı şunterli bir küfür savurmayı da ihmal etmeyen bu ileri zekâ! "şaşkın ördüğün", şimdi nerede ve hangi işlerle işliğa ettiğini bilemediklerimiz, bunu bir tarafı bırakıp geçelim..."

9 1971 yenilgisinden, onun ideolojik-örgütsel ve siyasi hattının, devrim anlayışı çalışma tarzı ve örgüt anlayışının yanlış olduğu sonucuna varılmaz. Böyle bir iddia ile ortaya çıkanları ileri sürdükleri görüşler en geniş hallarıyla M.Çayan'ın yazılarında ifade edilmiş bulunan devrimci görüşlerin yanlış olduğunu kanıtlamak bir tarafa, onun süreklilik olarak karşılararak (kel bir tarzda söze çıkartılmıye çalışılmasından ileriye gidememiştir. Daha okucuyunu anlayamayacak bir cehalet içinde olanlar (ki onlar bunu kendileri pek güzel bir biçimde kanıtlanırları!) ebeveki geçmiş hareketin, teorik çizgisine ve devrimci görüşlere karşı, ancak, kullandığı kullandı ekmiş oportünist maruzatları yeni cıflarla piyasaya sürmekte ileri gidemezler. Bu konuyu bitirmeden, bu çerçeve içerisindeki bazı noktaları ve iddialara

daha dâha hallarıyla değeri olım. Özellikle KSD tarafından, tekrar tekrar ve duralan durulan ve devamlılandırılması gerek görüldüğün için de, bir "artı devrimci" vermiş olduğunları ileri sürüp, bizi kendisiyle polemik yapmaya zorladığı noktaları...

Özetinde, şu değerlendirilmeyen eleştiriler konusuna değelim: KSD'nin THKP-C'nin ideolojik-siyasi-örgütsel çizgisinin yanlış olduğunu, devrim anlayışının yanlış tarzi ve örgüt anlayışının geçerli olmadığı nokadan etrafında kumelenen keskinleşen bizim cevap getirmememiz emelikle, bu konuda Devrimci Hareketimizin görüşlerine yönelen oportünizmin eskisiyle çalışmaları ve eleştirilerine cevap verememiş olmamız demekten başka bir anlam taşımaz. Zira KSD'nin tüm ileri saldırıları, özünde, bugüne kadar TİP, TSPİ gibi PDA'ya kadar tüm diğer oportünistlerin eleştirileri ve suçlamalarının yeni kalıplar altında piyasaya sürülmesinden başka bir şey değildir. KSD, Devrimci Hareketimize yönelik tüm eleştirilerde, kanıtlanılamaz oportünistlerle yanyana bulmuştur ve iler delandırı da, oportünistler KSD'nin sırtını sıvazlamaktan, ona sınırlı çekmekten geri durmamışlardır. KSD, ileri sürdüğü çizgi ile, hep oportünistlere umut vermiştir. Devrimci Harekete, oportünizm arasına karulan bir köprü olmuştur.

Bir "Kemalizm sorunu", ve bu konuda tartışılıp tartışılan iddialar sözkonusu: KSD, geçmiş hareketin Kemalist darbçelliğin etkisi altında kaldığını, kemalizmden medet ümulüğünü ileri sürüp durmuştur. "71 direnişini bize verdiği bir ders de ittifak sorunu üzerine olmuştur. Kemalizmden medet alma gibi şey, sakat bir anlayış. 71 direnişisi sırasında kemalizmin ne olduğunun buyatın somut pratiğinde karanmasıyla terk olunmuştur. İşçi sınıfı, köylülikle beraber yürüyecekti!" (Haftalık KSD, 13)

Gördünüz mü?! Östelik, "devrimci hareketi proleter sosyalist bir nitelik verdiği" nin de (sınıy yazıda) ileri sürüldüğü "71 direnişinin kemalizmden medet alma gibi sakat ve sağ bir anlayış" varmış! Ve bu sakat anlayış 71 yenilgisinden çıkılan derslerle açıklarak, işçi sınıfının mettedeki nih köylülikle olduğu, KSD'nin "proleter sosyalist" yazarı tarafından heşifedilmiş! Ne müdü Türkiye İşçi Sınıfları!..

Aşlında işçi-köylü ittifakının devrimin temel ittifakı olduğunun 1971'de "bilinmediği" ne, KSD yazarı (duvar kadar saf olsa bile), nehalde kendisi bile bilmezmiş.

KSD yazarınn, Devrimci Harekete yönelik kemalizm konusundaki eleştirisinin özü, özellikle "TİP" ile diğer oportünistler tarafından tekrarlama tekrarlama serisine çikmiş "cutatçılık" suçlamasıdır. Geçmişte kemalist darbçellik suçlaması mihiyünde değerlendirmenin yenili sonrasında moda haline getilişine geçen sayda değinmiştik. Bu iddia da, bununla aynı kaynaktan dogmaktadır...

1970'lerde, kemalizm konusundaki tartışmanın özü, "Kemalist darbçellik" karşısındaki tavır sorunuuydu. Bu konuda da doğru tarafa da, THKP-C hareketi tarafından ortaya konmuştur. Sol hareket içindeki yaygın ve etkin bir akım olarak ortaya çıkan "cutatçılık" eğilimine karşı en etkin bir şekilde mücadele edilmiş, darbçelliğe karşı çıkılması. Devrimci Hareketimizin 1971'lerdeki en temel bir özelliği olmuştur. Cuttaç eğilimlere karşı (gerek gençlik içinde gerekse "askeri" kasimide) devrimci hareketin etkili bir şekilde karşı çalışmaları üzerine, bütün cuttaçlıktan devrimcilerle karşı saldırılarına ve "polis", "pasifist" gibi suçlamalara giriştikler. Doğan Avcıoğlu'nun da o zamanki Devrim derginisinin başyazılarında "pasifist MYK"lardan vb. sözettği de, hep yaşanan gerçeklerdir. (Daha sonra ilkimizdeki cuttaçlıktan Devrimci Hareketimize karşı olan düşmanlarının kahlıtınla sircelmiştir. Cumhuriyet gazetesinin Dev-Genç üyeh-

ALDO MORO OLAYI...

RAF ve KT'nin gerilla eylemleriyle geri bırakılmış ülkelerde silahlı mücadele sürdüren devrimci örgütlerin devrim mücadelesinin bazı aşamalarında çözüme getirdikleri eylemlerin, biçim olarak aynı olması; RAF, KT, vb. örgütlerin çizgisi ile ulusal ve halk kurtuluş savaşlarını yöneten bir çok örgütün siyasal çizgisinin kanıtlanmasına neden olmaktadır. Hatta bazıları, metropollerdeki bu gibi örgütlerin ideolojik-siyasal-pratik çizgisi ile THKP-C'nin çizgisini özdeş olarak görmektedirler.

Bütün bunlar ya bir yanlısının ürünü olan yanlış düşüncelerdir, yada bilinçli, oportünist çarpıtmalardır.

Metropollerde kent gerillası mücadelesi sürdüren RAF, KT, vb. örgütleri ulusal ve halk kurtuluş savaşlarına önderlik eden örgütler eşdeğer siyasal hareketler olarak asla değerlendirilmez. Hatta bazen yaptıkları eylemler biçim olarak aynı olmasına rağmen (örneğin adam kaçırma, uçak kaçırma, sabotaj, vb.) aralarında önemli, kökten siyasal farklılıklar vardır. Ve bilindiği gibi, eylemlerin biçimlerinden kalıp bir siyasal hareketi değerlendirmek ise M.L.'e ait değildir.

KT, RAF gibi örgütlerin yanlış çizgilerine, "mal bulmuş mağribi" gibi el atan ülkemizdeki her türden revizyonist ve oportünist grup "işte gerilla mücadelesinin yanlışlığı", "işte öncü savaşının yanlışlığı" diye bağırıp çağırıp, istelik her şeyi birbirine karıştırarak ortaya çıkarmakta, kafaları bulandırmaktadırlar. Revizyonistlerin gönüllü yalancı şahitliğini yapmaya tutkun bazı "aceleciler" ise, met-

ropollerdeki bu tür gerilla örgütlerini "doğru siyasal çizgiler" olarak görme, hatta boylarına bakmadan, bu örgütlerle ilişkileri olduğunu söylemeyi bir "propaganda" aracı yapma eğilimindedir. (Hatta bazıları, metropoli, yan sömürge, yeni sömürge tüm ülkelere geçerli bir "suni denge tahlihi" (!) getirecek ve egilimlerine teorik bir külf arama şaşkınlığı içindedir!).

Oysa, THKP-C'nin ideolojik-siyasal-pratik çizgisinin RAF, KT gibi örgütlerin ideolojik-siyasal-pratik çizgisinde hiç bir ilgisizlik yoktur. THKP-C'nin çizgisi, yan-sömürge, yeni-sömürge ülkelerde ulusal ve toplumsal kurtuluş için silahlı mücadele sürdüren Marksist-Leninist hareketlerin çizgisidir. Ve Devrimci Hareket bugün, geçmişten devraldığı bu görüşleri savunmaktadır.

Bugün metropollerdeki bu tür hareketlerle Devrimci Hareket arasındaki kesin ayrıncılık çizgisini ortaya koyarken, esas olarak, bu hareketlerin yanlışlığından hareket edip ülkemizde halk savaşının stratejisini gerçekleştirilmesini, halk savaşının öncü savaş aşamasından geçmesinin yanlışlığını ispatlamaya çalışan her türden revizyonistlerin çarpıtmalarını etkisiz kılma gerektirir.

Üzerinde durulması gereken diğer bir nokta şudur: Emperyalist burjuvazinin, bu tür "sol" hareketlerin eylemlerini ön plana çıkararak kendi terörizmini gözlemesine asla izin verilmemiştir. Bugün "işte terörizm!" çığlıklarını insan emperyalist burjuvazinin, dün emperyalist: İtalya savaşlarında, Vietnam'da, bugün Filistin'de, Güney Afrika'da, Şil'de, ülkemizde, vb. birçok ülkede, gizli yada açık, dolaylı yada doğrudan olarak uyguladığı ve

sürdürdüğü terör emekçi halkların gözünde deşifre edilmiştir.

Yine, emperyalist burjuvazinin bu tür "sol" hareketlere karşı gündeme getirdiği terörizm karşısında asla susulmamalıdır. Bu tür "sol" örgütlerin eylemleri karşısında emperyalist burjuvazinin, "terörizme karşı mücadele" gerekçesiyle, Stammheim Hapisanesi, Mogadışu baskını katliamları, vb. terör uygulamaları ve burjuva demokratik hak ve özgürlüklerini kısıma girişlerine karşı çıkmak; ve RAF, KT gibi "sol" örgütlerin eylemleriyle ortaya çıkan gelişmeler karşısında her şeyden önce bu nokta üzerinde durmak, değil Marksist-Leninist olmanın, tutarı bir demokrat olmanın asgari koşullardır. Bizde ve Batı Avrupa'da her türden revizyonist siyaset ise, emperyalist burjuvazi ile adeta aynı ağızdan konuşmuş ve dolayısıyla emperyalist burjuvazinin karşı devrimci saldırısına dolaylı hizmet etmiş-dir. (5)

RAF, KT, vb. örgütlerin siyasi çizgisi ile THKP-C'nin çizgisini çakıştırarak Devrimci Hareketin şekilizeleştirilmesi eğilimlerine karşı çıkarken, egemen sınıfların doğrudan ve dolaylı temsilcilerinin ve sözcüklerinin, bu konuyu gündeme getirip bu konuda kafaları bulanıklık yaratarak, Devrimci Hareketin faşizme karşı aktif savunma anlayışını ve bu anlayışa uygun militan mücadelesini karalamaya, teorit emeye yönelik girişimlerini açığa çıkarmak, etkisizleştirmek, bugün yerine getirilmesi gereken zorunlu bir görevdir.

KT'nin eylemleriyle Türkiye'de emekçi halk kitlelerinin faşizmin saldırılarına karşı kendilerini savunmasını aynı kefiye koyup, "terörizme karşı mücadele" çağrıları yapmaları bugünlerde çoğalmıştır. Örneğin Abdi İpeki, "Terörizme Karşı Gerçek Bir Savaş Gerek", Milliyet, 11 Mayıs 1978) Bugunun Türkiye'sinde böyle bir

analiz doğrudan faşizmin iktidara yaran, gün emekçi halkın faşizmi sürdürdükleri karşısında kendisini savunması terörizm değildir. Tam tersine egemen sınıfların MLI Kontr-Gerilla, Ulku Ocakları, vb. ni kullanan yönetimi terörizmdir. Emekçi halk kitlelerinin savunma hakkına karşı çıkan, bu hakları ortadan kaldırılmaya yönelik her türlü girişim, açıktır ki, ne gerekçe ile ve hangi görünüş altında olursa olsun, bugünün Türkiye'sinde sadece faşizme hizmet eder.

(1) Burada, emperyalist hegemonya altında, yan-sömürge, yeni-sömürge ülkeler hakkında "genel" ve "tipik" olan bir tespit yapılmıştır. Ortadık, Kuşkusuz, BA genel tespiti, tek tek bütün sömürge, yan-sömürge, yeni-sömürge ülkelerde faşizmin var olduğu sonucu çıkarılmaz.

(2) Bu konuda Mahir Çayan'ın Kenan Somer'le olan polemiklerini oldukça öğrenin. Bkz: Toplu Yazılar, Revizyonizmin Kevkin Kokusu II, özellikle s.71-72.

Ayrıca, Kesintisiz Devrim'de anlatılan da, bu anlamda, kapitalizmin kendi icadını ve geliştiği metropol ülkelerdeki devrimci süreci ilişkin devrimci mücadele anlayışıdır.

(3) Hatta, İKP uzlaşmacı siyasetinin bir sonucu olarak İtalyan egemen sınıfların karşı-devrimci saldırısına doğrudan hizmet etmişir. Henüz Demokrat hükümetin kurulmasını, bu hükümetin burjuva devlet aygıtını güçlendirme anlamına gelen "terörizme karşı mücadele önlemleri"ni koşullar desteklemiştir. Oysa, bu özel anlamda Leninist taktik, "Kızıl Tugaylar" da karşı devlete de karşı olmak, esas olarak devlete karşı olmak" şiarı olabirdir. Nitekim İKP'den çıkarak bazı devrimci gruplar bu görüşün savunulmasını önemşilerse de İKP bunu reddettiğini, kraldan çok kralklık yapmıştır (Cumhuriyet, 12 Nisan 1978). İKP, Aldo Moro'nun öldürülmesi güne kadar geçen 55 gün boyunca her gün biraz daha açığa çıkan, İtalya'daki devletin her düzeydeki çünüşülüşünü, çözümlünü gözlerden gizlemek, düzeni onarmak için çerişen güçlerden daha aktif davranarak devime iktidarı bir kez daha somutlaştırmıştır.

BİR İBRET BELGESİ VE OPÖRTÖNİZMİN İĞRENÇ TAKTİKLERİ

Bir Olay Bir Uyarı

Geçenlerde Ankara'da, devrimcilerin toplu kaldığı bir yerde Devrimci Yol'cu üç liseli, kurtuluş mücadelesini liseli bir gençle kence yaptık. İskenceye maruz kalan arkadaşımız, kendisinin devrimci ve kurtuluşu olduğunu söylemesine rağmen, gözü dönmüş bu üç sapkın, elinden tutulmadı. Vücudunda sığır hayalalarına tekme vuruldu ve en çirkin makatına işte sokuldu.

Arkadaşımızın sağlık durumu su anda iyi olmasına rağmen, olayın etkisinden henüz kurtulamadı.

Olayın duyulmasından sonra Devrimci Yol'dan sorumlu kişiler, olayı eleştirerek: bunun yanlış olduğunu ve bu üç kişinin haklarını nin çekileceğini (!) belirttiler. Devrimcilerin iskeneye karşı olduğu bilinmektedir. Bu tür iskeneye yöneltilerler geçmişte KONTR-GE RİLLA'da, cezavlelerinde uygulanırdı. Fakat de dün ve bugün uygulanmaya devam edilmektedir. Bu iskeneye yapanlar devrimci olamazlar. Kendilerini devrimci olarak nitelendirenler.

remler. Bunlara hiç kimse devrimci adına sahip çıkamaz. Bu anlamda bu olayın, önceden planlanmadığı Devrimci Yol'dan sorumlu kişilerin insiyatifinde geliştiği söylenemez. Ancak olayın duyulmasından sonra Devrimci Yol'un bunlara hiç sahip çıkmasını gerektirdi. Bu yapılmamıştır.

Bizim bu olayda üzerinde durmak istediğimiz önemli bir sorun vardır: o da bu üç gençle, iskeneye ya palibileceği anlayışını yerleştiren taktiktir. Bu anlamda bu üç kişiyi değil, devrimciler arasındaki ilişkileri devrimcilik dışı alanlara çeken sakt mantığı kızıyoruz. Ve bu sakt mantığın bu güne kadar ki uygulamalarının bu üç kişiyi iskeneye yaptırdığını belirtiyoruz. Bu sakt mantık terkedilmediği de, benzeri olayların istenildiği kadar karşı olunduğu söylenir - sık sık ortaya çıkacağını ileri sürüyoruz.

Bugüne kadar Devrimci Yol'dan arkadaşlara uyardık. Onları bir daha uyarıyoruz: Bu yol "Devrimci Yol'de yoldur.

KURTULUŞ İÇİN İLERİ, Sayı 10

Yukarıdaki dergi kopyasını, oportünizmin en iğrenç taktiklere başvurmaktan çekinmeyeceği konusunda bir İBRET BELGESİ olarak yayınıyoruz. KSD için "İLERİ" dergisinde yer alan bu haber aslında hiç bir yoruma gerek bırakmayacak bir özellik taşıyor. Yukarıdaki yazıya kaleme alanlar, işin aslının anlatılmakla ilgili olmadığını kendileri de biliyorlardı. Ama yine de böyle bir yalanı ortaya atmaktaki pratik bir "yarar" gördükleri anlaşılıyor. KSD'ciler, her zamanki gibi, Devrimci Hareketimize çamur atmak için bütün yolları mübah sayıyorlar.

Söz edilen olay şudur: Üç liseli öğrenci kendi okullarında okuyan bir başka öğrencinin faşistlerin işgali altında bulunan bir yurda girişini gördüklerini iddia etmişler; bu öğrenciyi (kendi akıllarına "sorguya çekme" gerekçesiyle) devrimci olmayan bir tutumla baskı uygulayarak onemli bir suç işlemişlerdir. Olaydan sonra hem İK'çiler hem de KSD'ciler saldırıya maruz kalan öğrenciyi sahip çıkarak olayın sorumlusunun DY olduğunu iddia etmişlerdir. Bunun üzerine, arkadaşlarımız, söz konusu olayın Devrimci Yol ile bir ilgisinin olmadığını, bu türden işler yapan insanları Devrimci Yol tarafından savunulup onlara sahip çıkılmasının söz konusu olamayacağını kesin bir şekilde açıklamıştır. İşte buna rağmen, bunu bile bile yukarıda yayınlanan yazı ve bu yazıda yazan kafa, oportünizmin en iğrenç yöntemleri rehber edinmiş sahtekarlığının bir belgesidir.

Söz konusu yazıda "bu işkeneye yapanlar devrimci olamaz, kendilerine devrimciyim diyemez, bunlara devrimciyim diyenler sahip çıkamaz, onlara bunu yaptırırsın DY'un savunduğu kafadır" gibi ifadeleri okurken, "PEŞ" dememek elden gelmiyor! Bir an, KSD şeffaflığını özelleştirmeye çalışarak, "KURTULUŞ" olarak seçenler, dernek başkanı devrimci sempatan gençlerin ağızlarına namı sokan, bir devrimciyi gözlerinin bağıyıp kaçırarak iskeneye eden, bir mühendis odasını basarak artık kendilerinden olmayan "Z.Enginbay'ın arkadaşları" nı duvarın önüne dizen ve buna benzer sayısız halatlar işleyen insanlar olduklarını unutulduğunu veya bu yolla unutturulacağını mi sanmaktadırlar? Bu kafaya sahip olanları, bu halatları işleyenlerin KSD ile bir ilgisinin olmadığını (onlar da) açıklayabilirler mi? O zaman, KSD'den geriye ne kalır?! KSD'ci ve devrimci kızarmak için mi yer kalmadı?

Eğer KSD'ciler dün kadar işledikleri günahlardan hesaplarını bizim bilmediğimiz bir yerlerde ödemişlerse ve o günahları işleyen kafa kafa değişmişlerse, buna sadece seviniriz. Ama üç çocuğun kendini bilmez davranışlarını günah keşifi haline getirerek, kendi günahlarından kurtulamazlar; KSD'çilik adına işlenmemekte olan halatları, zorbalığın, lumpenliğin üstünü örtmek istiyorlarsa, örtmezler; kendi özelliklerini başkalarına mal ederek bu zulden kurtulamazlar!

Bu hatırlatmamız bugün özellikle gerek vardır. Çünkü, pratikte KSD'çiler aynı kafayla, aynı şekilde çok tehlikeli bir tutumu ısrarla sürdürmektedirler. Oyle ki, bu yazdıklarının, pratikteki davranışlarının üstünü örtmek için (Türkeş'in başı çağrılar misali) bir siyasi demagoji ve şaşırtma taktiği olduğu izlenimini edinmemek mümkün değildir.

Bize gelince: Devrimci Yol'un bu konudaki tutumu hatırlatılmaya gerek duyulmayacak kadar açıktır. KSD'den TİP'e, PDA'ya kadar bize karşı yönelen tüm şiretiliklere karşı pratikte herkesin tanık olduğu kadar açıktır. Burada, belki hatırlatılmasında fayda olan bir tek nokta var: Bizim tutumumuzun özü, Devrimci Hareketin sorumluluğunu ve devrimci mücadelenin genel çıkarlarını gözetilen ve her şeyin üstünde tutan bir tutumdur. Aynı devrimci bir hareket olmanın temel gereği olarak kavriyoruz ama bizim tutumumuzun Devrimci Hareketi karşı bir silah olarak kullanılmasına izin vermiyoruz. Hiç kimse, lumpenlik, zorbalık ve kabadayılıklar karşısında bu sorumluluğumuzu yarılatarak Devrimci Hareketimizin teslim alınabileceği hayallerine kapılmamıza. Bugüne kadar, bu gibi yöntemlerle hiç kimsenin bir şey elde edemediği, bundan sonra da başka türlü olamayacağı bilinmeli; her türden provokasyonu, bin kere daha kahretme kararlılığında bir an bile vazgeçmeyeceğimizi hiç kimse aklından çıkarmamalıdır.

DEVİRİMÇİ GENÇLİK'TEN SEÇMELER ÇIKIYOR..

* "DEVİRİMÇİ GENÇLİK" DERGİSİ VE SİYASİ GÖREVLERİMİZ ÜZERİNE * FAŞİZM VE FAŞİZME KARŞI MÜCADELE * REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELE VE "SOSYAL EMPERYALİZM" TEORİLERİ * GEÇMİŞİN DEĞERLENDİRİLMESİ * KADROLAR VE SAFLARIMIZDAKİ HATALI EĞİLİMLER * SOL İÇİNDEKİ AYRILIK, "ÇATIŞMALAR" VE İDEOLOJİK MÜCADELE * BAZI TEORİK SORUNLAR

Bergama

Yalyaça

Kdz. Ereğlisi

Sivas

Kapaklı köyü

BERGAMA'DA DEVRİMCİ MÜCADELE YÜKSELİYOR

Ülkemizin her yanında olduğu gibi, Bergama'da da devrimci mücadelede yoğun baskılara rağmen gelişiyor. Devrimci Yol taraftarları burada bütün piyasası sırasında özel bir çalışma yaptılar. Tütün Özel Sayı'sını dağıtırken yakalanan bir arkadaşımız halen hapsedir. 19 Şubat günü faşistler sözde tütün baş şıyalarını protesto etmek için, aslında faşist demagojiyi yaygınlaştırmak ve gövde gösterisi ile kitle tabanı yaratma amacıyla bir miting yaptılar. Miting'ten sonra Devrimci Yol taraftarları onların amaçlarını, asıl niyetlerini açık olarak belirttik ve bildirdiği bölgede geniş çapta dağıttılar, kahve kahve dolaşarak faşistleri halkın gözünde teşhir ve leccit etmeye çalıştılar.

Bergama'lı devrimciler ayrıca başta Aydınlık ve İlerilemeler olmak üzere tüm revizyonistlerin sekte, bolüve ve oportünist tavırlarına karşı da doğru bir mücadele anlayışını sürdürüyorlar. Bergama'daki devrimci hareketin gelişmesi sonucunda aynı zamanda oligarşinin temsilcilerinin tüm engellemelerine rağmen Bergama Devrimci Gençlik Derneği kuruldu. Böylece bölgedeki devrimci hareket daha örgütlü olacak, yeni bir güç kazanacaktır.

Esençaylı köyü

TUTUCU TİCİLLERİNİN MÜCADELESİ YÜKSELİYOR

Bizler, ya'ya bağlı Taşova ilçesinin olan Esençaylı Devrimci Taraftarları olan Taşova Devrimci Yol'da arkadaşlarımızla (te bütün üreticilerinin sonuyla ilgili olarak kahve topla yapptık. Bu toplantılarda biz şu somut taleplerini be

Yoksulların kredilerinin artırılma banka borçlarının iptali, granının düşürülmesi.

Gubrenin ilaçları, tohumun ücretlendirilmesini sona erdirilmesi.

Yoksulların ürünlerinde i ver, alınması.

Biz bu planın çözümünün nerede olduğunu, alacağımız geçici hakları önümüzdeki kökten çözemediğimizi düşünmekteyiz. Sonuçta devrimci mücadelede, ilk aşamada Bernel kurma kararını halimizden aldık.

YAŞA TUTUN ÜRETİCİLERİNİN ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİ

ÜRETİCİLERİNİN YÖNETEN DE BİZ OLACIZ

Eşaylı D.Y. taraftarları

YALYAÇ ATATÜRK LİSESİ VE PANسیونUNDA BASKILAR SÜRÜYOR

Genel olarak tüm halkımız üzerinde süren faşist baskıların bir parçası olarak Lisemizde ve pansiyonunda faşist baskılar ilahilidigine yoğunlaşmıştır.

Başta Lise Müdürü Nedim Yüreklili olmak üzere Ülkü-Bir başkanı Mustafa Dayıoğlu ve Ülkü Ceaklannın okulumuzdaki uzantılarından olan bazı faşist öğrenciler elbirliği ile okulumuzdaki devrimci öğrencilere saldırıma ve okula faşistlerin hakimiyetini sağlamaya çalışmaktadırlar. Bunların Lise içinde yaptıklarından bazıları şunlardır: Pansiyon başkanı faşist müdür tarafından seçilmekte; öğrencilere zorla faşist marşlar söyletilmekte, söylemek istemeyenler dövülmekte; Kürt arkadaşlar Müdür tarafından sürekli baskı altında tutulmaktadır ve "Burası Türk okuludur, burada Kürçe konuşulmaz, buraya diymayayım" diye tehdit edilmekte; kantine ve pansiyona kurt resimleri asılmakta; lericiler ve devrimcilerin notları kastılı olarak düşürülmekte; hasta öğrencilere yatacak yer bulunmazken, revir, Müdürlüğün hizmetinde bulunmakta vb. daha birçokları sıralanabilir.

Son bir olayda şöyle oldu. Pansiyona öğrenci olmayan faşist Rüştü Alparlan sokuldu. Ertesi gün de Müdürün de içinde bulunduğu bir grup faşist, öğrenci arkadaşlarımızı saldırdılar. Durum güvenlik (!) kuvvetlerine bildirildiği halde kütürlü saldırdılar dışarda da sürmüştü ve polis tavırsız kalarak kimsen yanına olduğuna belli etmiştir.

Bizler Liseli devrimci öğrenciler, yeni hükümetin ce bu düzenin dışında olmadığını bilincinde olarak diyoruz ki:

KAHROLSUN FAŞİZM, YAŞASIN MÜCADELEMİZ

LISELERDEKİ FAŞİST ŞOVEN BASKILARA SON

OLIGARŞİNİN EĞİTİM DÜZENİ YIKILACAKTIR

Yalyaça'lı bir grup devrimci

Sağlamtaş köyü

SAGLAMTAŞ KÖYÜNDE KÜLTÜR DERNEĞİ AÇILDI

Tunceli'nin Pulumür kazasına bağlı Sağlamtaş köyünde Kültür Derneği açıldı. Halkın bilinçlenmesi yolunda çalışan ve ilk aşamada köyün su sorununa eğilen dernek yakın güçlerini tüm terlipilerine rağmen örgütlü mücadelesini sürdürmektedir.

Karadeniz Ereğlisi'nde 16 Mart katliamını protesto etmek amacıyla 20 Mart tarihinde sabah tüm okullarda forumlar yapıldı. Forumlarda 16 Mart katliamı, katliamın sorumluları ve faşizm anlatıldı. Daha sonra tüm okullarda boykot ilan edildi ve polislerin yoğun engellemelerine ve saldırılarına rağmen değişik okullardan üye merkezinde birleşmek üzere yürüyüş geçildi. Yürüyüş devrimci bir direnişe dönüştü.

20 Mart direnişinde revizyonistlerin pasifist çizgileri kitleler önünde bir kez daha teşhir edildi. Maden-İş 9. Bölge yöneticileri güçleri olmadığı gerekçesiyle Erdemir'de işi durdurmudılar. Maden-İş yöneticilerinden ve tüm revizyonistlerden oluşan 30-40 kişilik bir grup Atatürk heykeline siyah bir çelenk bıraktılar. Revizyonistlerin 20 Mart günü yaptıkları tek "eylem" bu oldu.

Diğer tüm oportünist ve revizyonist siyasetler ise 20 Mart günü meydana gözükmekte. Devrimcileri "sosyal faşistlerin kuyruğuna takılmak" la suçlayan oportünistler her zaman olduğu gibi yine devrimcileri suçlamaya çalıştılar. Ancak kitlelerden her gün biraz daha tecrit olan Halkın Kurtuluşu oportünistlerinin bu karalamalarını bugüne kadar olduğu gibi yine kimse dikkate almada.

DGDF üyesi Halk-Der işe, savcılığın bütün engellemelerine rağmen katliamlara ilişkin bir bildiri yayınladı. Aynı gün akşam üstü Yabancı Diller Yüksek Okulu öğrencileri Devrimci Gençlik'in önderliğinde ilçe merkezinde bir yürüyüş düzenlediler. Yürüyüş sonunda yapılan konuşmalardan sonra devrim andı okundu "Kahrolsun faşizm" sloganları atılarak dağıldı. Devrimciler her zaman her yerde olduğu gibi, 20 Mart direnişine de gerçek bir devrimci muhteva vermek için mücadele ettiler.

Aynı gün polis, çoğu okul müdürlerinin ihtarlarını göz önüne alarak 20 devrimci arkadaşın göz altına aldı. Bunlardan ikisi tutuklandı. Nezarete bulundukları sürece devrimci arkadaşlarımız işsence yapıldı. İşsence sonucu yaralanan devrimciler bütün zorlamalarına rağmen aynı gün doktora götürülmедiler. Nezarete, polis ve savcı (CHP'li) kendi yazdıktan ifadeleri arkadaşlarımızla zorla imzalatmaya çalıştılar. Ama tüm bunlar devrimcileri yıldırmadı, tam tersine devrimcilerin mücadelesini daha bir bilendi.

Ereğli'den D.Y. taraftarları

Manavgat

Manavgat'lı işçi, köylü ve öğrenciler faşizme karşı mücadeleyi yoğunlaştırabilen akmasıyla, Genç-Der'li kurmuşlardır.

SIYASTA HALK-DER SEÇİMLERİNİ DEVRİMCİLER KAZANDI

Sivas'taki Halkla Birleşme ve Dayanışma Derneği (Halk-Der) seçimlerini Yurtsever Devrimci Gençlik Grubu'nun 23 oy almına karşılık Devrimci Yol grubu 58 oy alarak kazanmıştır.

SIYASTA DEVRİMCİ MÜCADELE ENGELLENEZ

Sivas'ta devrimci hareketin gelişmesi karşısında oligarşinin baskıları artmış, gençliğin tek merkezi örgütü olan DGDF'na bağlı Sivas Yurtseverler Derneği hiç bir gerekçe gösterileksizin kapatılmıştır. Bunun üzerine devrimciler gençliğin birliğini ve örgütünü sürdürecek olan Sivas Devrimci Gençlik Derneği'ni kurdu.

Bunun yanında faşistlerin polislin desteğindeki saldırıları da devrimcilerin kararlı tutumları karşısında geriletilmiştir.

Yaşasın Sivas'lı devrimcilerin örgütülü ve kararlı mücadelesi.

Rize

Rize'li Devrimci Yol taraftarları Rize Eğitim enstitüsü'nde faşist işgali kırmak ve devrimci öğrencilerin ön kayıt yaptırmasını sağlamak için okulu işgal etmiş, forumlar düzenlemiştir. Faşistlere de gereken ders verilmiştir. Şehir merkezinde ise 19 ve 20 Mart günlerinde ABD emperyalizmini ve İstanbul olaylarını protesto eden kursun mitingler yapılmıştır.

Gelibolu

GELİBOLU DEVRİMCİLERİNDEN DEVRİMCİ YOL'A

1975 yılında beri gün geçtikçe gelişen devrimci hareketimiz oligarşiyi urkütmuş ve Gelibolu'da 1. ve 2. MC dönemlerinde kurulan sokak dernek kapatılmıştır. Ama bütün bunlar devrimcileri yıldırmamıştır. Bu gün Devrimci Yol sempatisenler Gelibolu'da yeni bir dernek kurmuşlardır. Çalışmalar özellikle kırsal alanlarda siyasetsizim yayına doğrultusundadır. Bunun bir ürünü olarak da Evreşe Nahiyesi'nde bir köy derneği kurulmuşdur.

KAHROLSUN FAŞİZM

KURTULUŞA KADAR SAVAŞ

Gelibolu ve Evreşe'li devrimciler

KAPAKLI KÖYLÜLLERİNİN MÜCADELESİ

Bahcesir'in Manyas ilçesine bağlı Kapaklı köyü halkı yularlar oligarşi tarafından yolsuz, susuz, elektriksiz, okulsuz bırakılmıştır. Köyümüz halkı geçimim tarımı ve hayvancılıkla karşılamaktadır. İlçeye en yakın köylerden birisi olmasına rağmen oligarşi tarafından yasasına rağmen ösrekli olarak istismar edilen köyümüz halkı, ydın önemli bir bölümünde uzak ilçelerde, illerde pamuk, pancar, pirinç tarlalarında, kiş mevsiminde ise zeytin diplerinde çoluk çocuk irgatlık yaparak yaşamlarını devam ettirme mücadelesi vermektedir.

Yıllardır oligarşi tarafından ezilen, sömürülen köyümüz halkı kendi sorunlarını ancak kendi güçlü kollarıyla çözebileceğinin bilincine varmıştır.

Kapaklı köyünden bir grup devrimci

Cihanbeyli

Cihanbeyli'de 16 Mart İstanbul Üniversitesi katliamını ve Emperyalizmin Filistin halkına saldırılarını protesto etmek için, işçilerle gençlik başanlı bir yürüyüş yapıkt.

Yürüyüşte "Oligarşinin Eğitim Düzeni Yıkılacaktır", "Filistin Halkıyla Omuz Omuz", "Kahrolsun Faşizm", "Tek Yol Devrim", "Bağımsız Türkiye" sloganlarını haykırarak, faşizme karşı sonuna kadar mücadele edeceğimizi gösterdik.

Cihanbeyli devrimciler

Yurtdışı

STRASBOURG'DA DÜZENLENEN HALK GECESİNDE TÜRKİYE'LI İŞÇİ VE ÖĞRENCİLER FAŞİZME KARŞI KARARLILIKLARINI DİLE GETİRDİLER

15 Nisan günü Strasbourg ve çevresi Türk işçileri Dayanışma Derneği'ni düzenlediği "Halk Gecesi" yapıldı. Gecede Berlin Türkiye'li İşçi-Gençlik Birliği'nin hazırladığı "Alpagut Olayı" isimli tiyatro oyunu gösterildi. Yeraltı Maden-İş Sendikasının Aşkaile Kömür Ocaklarında uyguladığı greve ilişkin slaytlar gösterilerek, konuşmalar yapıldı. Türkiye'de uygulanan faşist baskıları kınandı, bir halk ozanı çeşitli devrimci türküler söylendi.

Bir grup oportünistın geceyi sabot etme çabasına rağmen, halk gecesi, geceye katılan işçi ve öğrencilerin faşizme karşı mücadele ruhlarını yükselten, onları mücadele azimlerini haykurdıkları başanlı bir gece oldu.

DEVİRCİ YOL

15 GÜNLÜK SIYASİ DERGİ

Sahibi: Mehmet YAZICI • Sorumlu Müdürü: Yağathak ARSLAN • Yönetim Yeri: Hasan Ali Yücel Cad. 39/D, İncesu - ANKARA

ABONE KOŞULLARI:

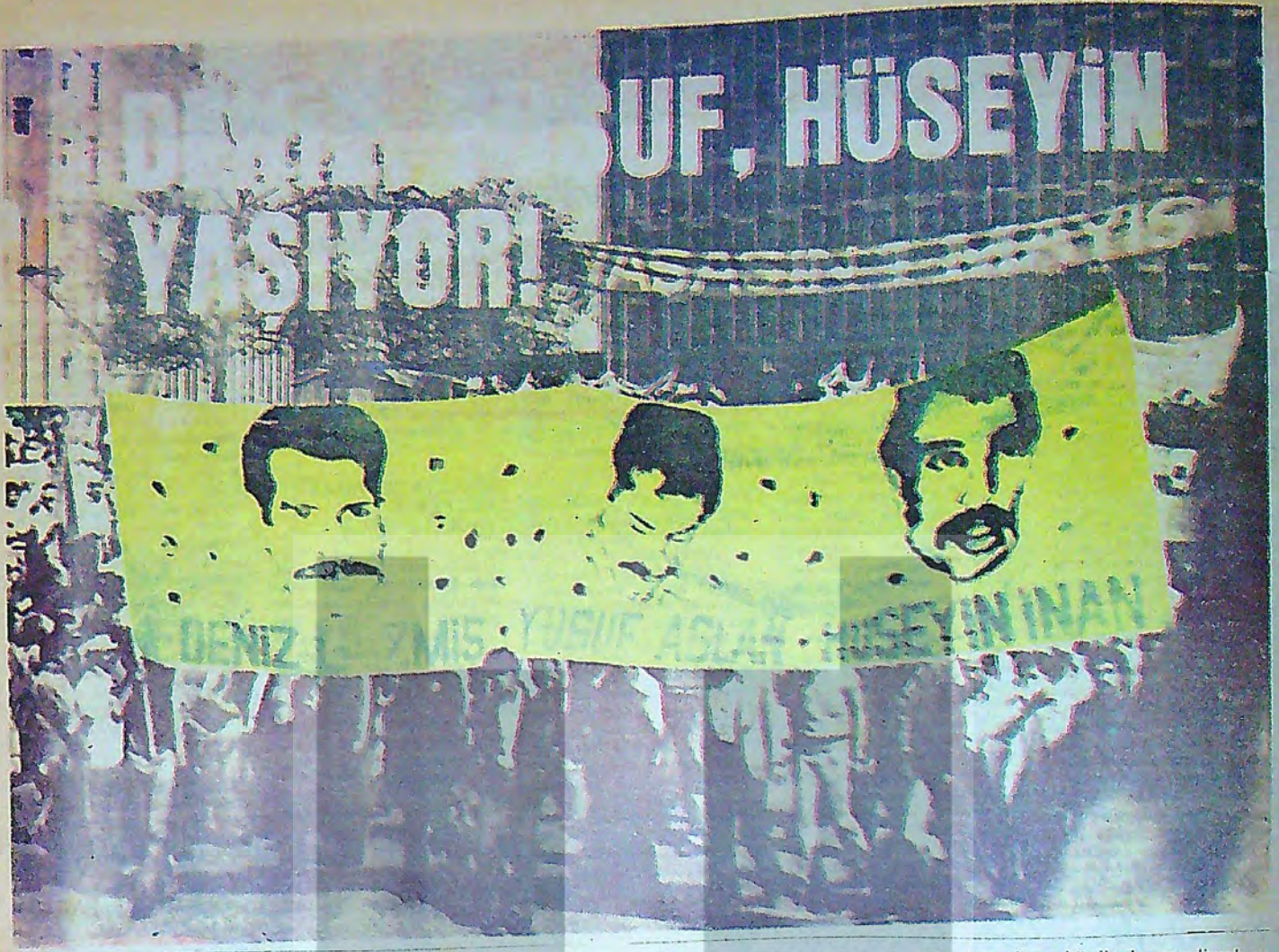
Yurt içi 6 Aylık 60 TL, Yıllık 110 TL - Yurt dışı: 6 Aylık 120 TL, Yıllık 240 TL. Abone olmak için Mehmet YAZICI adına Posta Çeki No: 104620'ye para yatırılması yeterlidir.

DAĞITIM: EMEK-DA,

Ankara: İhlamur Sok. 8/10, Kızılay - İstanbul: Himayeli Etfal Sok. 6/21, Cağaloğlu - İzmir: Ahmetpaşa Mah. 857. Sok. 3/D Sallıhağa İşhanı, Oda No: 228 • BASKI: EM-AŞ Veb Ofset Tesisleri, Ulus - ANKARA

YAZIŞMA ADRESİ:

PK. 383, Kızılay - ANKARA

6 Mayıs'ın idam sehpalarında can verenler bugün etraflarına çiçekler saçarak çoğalıyorlar, binlerce oluyorlar. Oligarşik diktatörlüğün katlettiği THKO'nun üç savaşçısı Deniz Gezmis, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan bugün Türkiye halklarının kalbinde ruhunda, bilincinde yaşıyorlar. 1971'e gelindiğinde teslimiyeti reddeden bir mücadele anlayışıyla ileri atılanlar bu soy-lu kavgada bazen vurularak düştüler dağ başlarında, bazen bir süs gibi vakur yumuşaklığını taşıdılar iplerin; gencecik boyunlarında. 1971'lerde daha

cevahir yürekliler sağken mücadele olanca kızgınlığı ile devam ediyordu ve bugün de onların peşinden binlercesi faşizme karşı kızgın mücadelenin içindeler.

Bugün mücadele edenlerden binlerce selam! Deniz'e, Yusuf'a, Hüseyin'e, bu kavgada yiğit canını halk sofrasına kıranlara binlerce selam!

DENİZ GEZMİS

YAŞASIN TÜRKİYE HALKININ BAĞIMSIZLIĞI, YAŞASIN MARKSİZMİN-LENİNİZMİN YÜCE İDEOLOJİSİ, YAŞASIN TÜRK VE KURT HALKLARININ BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİ, KAHROLSUN EMPERYALİZM

HÜSEYİN İNAN

BEN ŞAHSI HİÇ BİR ÇIKAR GÖZETMEDEN HALKIMIN MUTLULUĞU VE BAĞIMSIZLIĞI İÇİN SAVAŞTIM, BU BAYRAĞI BU ANA KADAR ŞEREFLİ TAŞIDIM. BUNDAN SONRA BU BAYRAĞI TÜRKİYE HALKINA EMANET EDİYORUM.

YAŞASIN İŞÇİLER VE KÖYLÜLER
KAHROLSUN FAŞİZM

YUSUF ASLAN

BEN HALKIMIN BAĞIMSIZLIĞI VE MUTLULUĞU İÇİN ŞEREFLİ BİR DEFA ÖLÜYÜRÜM. SİZLER, BİZİ ASANLAR, HER GÜN ÖLECEKSİNİZ. BİZ HALKIMIZIN HİZMETİNDEYİZ. SİZLER AMERİKA'NIN HİZMETİNDESİNİZ.

YAŞASIN DEVRİMCİLER KAHROLSUN FAŞİZM

İBRAHİM KAYPAKKAYA UNUTULMAYACAK!

16 Mayıs İbrahim Kaypakkaya'nın işkencede ser verip, sır vermediği bir gündür. Bir örnek tir İbrahim işkencede, dindiktir, ölmüştür ama yenilme-miştir. Bir destandır İbrahim Dersim dağlarında yankılanır. Bugün mücadele edenler işkencede direnmeyi öğrendiler İbrahim'den, silahlı mücadele öğrendiler, Faşist cellatlar onu fizik olarak ortadan kaldırdılar, ama onun mücadelesinin özlu derslerini ortadan kaldıramadılar. O şimdi işkencede.